

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2006/123/EK

(2006. gada 12. decembris)

par pakalpojumiem iekšējā tirgū

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 47. panta 2. punkta pirmo un trešo teikumu un 55. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Eiropas Kopiena cenšas veidot arvien ciešāku sadarbību starp Eiropas valstīm un tautām, kā arī nodrošināt ekonomisko un sociālo attīstību. Saskaņā ar Līguma 14. panta 2. punktu iekšējais tirgus ir teritorija bez iekšējām robežām, kurā ir nodrošināta pakalpojumu brīva aprīte. Saskaņā ar Līguma 43. pantu ir nodrošināta brīvība veikt uzņēmējdarbību. Līguma 49. pants paredz tiesības sniegt pakalpojumus Kopienā. Ir svarīgi likvidēt šķēršļus pakalpojumu darbības attīstībai starp dalībvalstīm, lai stiprinātu Eiropas tautu integrāciju un veicinātu līdzsvarotu un stabilu ekonomisko un sociālo attīstību. Likvidējot šādus šķēršļus, ir svarīgi nodrošināt, lai pakalpojumu darbību attīstība dotu ieguldījumu Līguma 2. pantā izvirzītā uzdevuma sasniegšanā – visā Kopienā veicināt harmonisku, līdzsvarotu un stabilu saimnieciskās darbības attīstību, panākt augstu nodarbinātības un sociālās aizsardzības līmeni, vīriešu un sieviešu līdztiesību, ilgtspējīgu izaugsmi bez pārmērīgas inflācijas, augstu konkurētspējas un ekonomiskās konverģences pakāpi, augstu vides kvalitātes aizsardzības un uzlabošanas pakāpi, paaugstināt dzīves līmeni un dzīves kvalitāti, kā arī panākt ekonomisku un sociālu kohēziju un solidaritāti starp dalībvalstīm.

- (2) Konkurētspējīgs pakalpojumu tirgus ir svarīgs, lai veicinātu Eiropas Savienības ekonomikas izaugsmi un radītu darbavietas. Pašlaik daudzi šķēršļi iekšējā tirgū neļauj pakalpojumu sniedzējiem, īpaši mazajiem un vidējiem uzņēmumiem (MVU), paplašināt darbību ārpus savu valstu robežām un pilnīgi izmantot visas iekšējā tirgus priekšrocības. Tādējādi pasaules līmenī Eiropas Savienības pakalpojumu sniedzēju konkurētspēja samazinās. Brīvs tirgus, kas liek dalībvalstīm atcelt ierobežojumus pārrobežu pakalpojumu sniegšanai, tai pašā laikā palielinot pārskatāmību un informāciju patērētājiem, sniegtu patērētājiem plašāku izvēli un labākus pakalpojumus par zemākām cenām.

- (3) Komisijas ziņojumā par “Stāvokli pakalpojumu iekšējā tirgū” ir norādīti daudzi šķēršļi, kas traucē vai palēnina pakalpojumu attīstību starp dalībvalstīm, jo īpaši to pakalpojumu, kurus sniedz MVU, kas dominē pakalpojumu jomā. Ziņojumā secināts, ka desmit gadus pēc paredzētās iekšējā tirgus izveides pabeigšanas joprojām pastāv dziļa plaisa starp redzējumu par integrētu Eiropas Savienības ekonomiku un realitāti, ar kuru saskaras Eiropas pilsoņi un pakalpojumu sniedzēji. Šķēršļi attiecas uz visdažādākajām pakalpojumu darbībām visos pakalpojumu sniedzēju darbības posmos, un tiem piemīt vairākas kopējas iezīmes, tostarp tas, ka tie bieži rodas no administratīvā sloga, juridiskās nenoteiktības, kas saistās ar pārrobežu darbību, kā arī no tā, ka starp dalībvalstīm trūkst savstarpējas uzticības.

- (4) Tā kā pakalpojumi ir ekonomikas izaugsmes dzinējspēks un to īpatsvars IKP un darbavietu radīšanā vairumā dalībvalstu ir 70 %, šai iekšējā tirgus sadrumstalotībai ir negatīva ietekme uz Eiropas ekonomiku kopumā, sevišķi uz MVU konkurētspēju un darba ņēmēju apriti, un tā liedz patērētājiem pieeju plašākam pakalpojumu klāstam par konkurētspējīgu cenu. Ir svarīgi atzīmēt, ka pakalpojumu nozare ir viena no svarīgākajām nozarēm tieši sieviešu nodarbinātībā un tādēļ viņas var gūt ievērojamu labumu no jaunajām iespējām, ko piedāvā pakalpojumu iekšējā tirgus izveide. Eiropas Parlaments un Padome ir uzsvēruši, ka tiesisku šķēršļu likvidēšanai reāla pakalpojumu iekšējā tirgus izveide ir prioritāra nozīme, lai sasniegtu Eiropas Komisijas Lisabonas sanāksmē 2000. gada 23. un 24. martā noteikto mērķi uzlabot nodarbinātību un sociālo kohēziju un panākt ilgtspējīgu ekonomikas pieaugumu, lai līdz

⁽¹⁾ OV C 221, 8.9.2005., 113. lpp.

⁽²⁾ OV C 43, 18.2.2005., 18. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2006. gada 16. februāra Atzinums (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēts), Padomes 2006. gada 24. jūlija Kopējā nostāja (OV C 270 E, 7.11.2006., 1. lpp.) un Eiropas Parlamenta 2006. gada 15. novembra Nostāja. Padomes 2006. gada 11. decembra Lēmums.

2010. gadam panāktu, ka Eiropas Savienība ir viskonkurētspējīgākā un visdinamiskākā uz zināšanām balstītā ekonomika pasaulē ar vairāk un labākām darbavietām. Šo šķēršļu likvidēšana, vienlaikus nodrošinot attīstītu Eiropas sociālo modeli, tādēļ ir viens no galvenajiem nosacījumiem, lai īstenotu Lisabonas stratēģiju un atdzīvinātu Eiropas ekonomiku, jo īpaši nodarbinātības un ieguldījumu ziņā. Tādēļ ir svarīgi iekšējo pakalpojumu tirgu izveidot, līdzsvarojot tirgus atvēršanu ar sabiedrisko pakalpojumu un sociālo un patērētāju tiesību saglabāšanu.

- (5) Tādēļ ir jālikvidē šķēršļi pakalpojumu sniedzēju brīvībai veikt uzņēmējdarbību dalībvalstīs un šķēršļi pakalpojumu brīvai aprītei starp dalībvalstīm, kā arī jāgarantē pakalpojumu saņēmējiem un pakalpojumu sniedzējiem tiesiskā drošība, kas vajadzīga šo divu Līgumā paredzēto pamatbrīvību īstenošanai praksē. Tā kā šķēršļi pakalpojumu iekšējā tirgū skar uzņēmējus, kas vēlas veikt uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, kā arī tos uzņēmējus, kuri sniedz pakalpojumus citā dalībvalstī, neveikdami tajā uzņēmējdarbību, ir jāļauj pakalpojumu sniedzējiem izvērst savas pakalpojumu darbības iekšējā tirgū, vai nu sākot veikt uzņēmējdarbību dalībvalstī, vai arī izmantojot pakalpojumu brīvu aprīti. Pakalpojumu sniedzējiem būtu jāvar izvēlēties vienu no šīm brīvībām atkarībā no savas izaugsmes stratēģijas katrā dalībvalstī.
- (6) Šos šķēršļus nevar likvidēt, tikai paļaujoties uz Līguma 43. un 49. panta tiešo piemērošanu, jo, no vienas puses, tos izskatīt katrā gadījumā atsevišķi ar pārkāpumu novēršanas procedūru pret attiecīgajām dalībvalstīm, jo īpaši pēc paplašināšanās, valsts un Kopienas iestādēm būtu ļoti sarežģīti, un, no otras puses, daudzu šķēršļu likvidācijai ir nepieciešama valstu tiesisko shēmu iepriekšēja koordinācija, tostarp administratīvās sadarbības izveidošana. Kā atzinuši Eiropas Parlaments un Padome, Kopienas tiesību instruments ļauj panākt reālu pakalpojumu iekšējo tirgu.
- (7) Ar šo direktīvu izveido vispārēju tiesisku pamatu, kas attiecas uz plašu pakalpojumu klāstu, ņemot vērā katra darbības veida vai profesijas un tās reglamentējošās sistēmas īpatnības. Šis tiesiskais pamats ir balstīts uz dinamisku un selektīvu pieeju, saskaņā ar kuru prioritārā kārtā likvidē šķēršļus, ko var likvidēt ātri, bet attiecībā uz pārējiem šķēršļiem uzsāk izvērtējuma, konsultāciju un specifisku jautājumu papildu saskaņošanas procesu, kurš ļaus pakāpeniski un koordinēti modernizēt valsts reglamentējošās sistēmas attiecībā uz pakalpojumu darbībām, kas ir būtiski, lai līdz 2010. gadam izveidotu reālu pakalpojumu iekšējo tirgu. Būtu jāparedz līdzsvarotu pasākumu klāsts, kas ietver mērķētu saskaņošanu, administratīvu sadarbību, noteikumus par pakalpojumu sniegšanas brīvību un

modinājumu dažos jautājumos izstrādāt rīcības kodeksus. Šai valsts tiesību režīmu saskaņošanai būtu jānodrošina augsts Kopienas tiesiskās integrācijas līmenis un vispārējās intereses mērķu aizsardzība augstā līmenī, jo īpaši patērētāju aizsardzība, kas ir būtiski svarīgi, lai iedibinātu uzticēšanos starp dalībvalstīm. Šajā direktīvā arī ņemti vērā citi vispārējās intereses mērķi, tostarp vides aizsardzība, valsts drošība un veselības aizsardzība, kā arī nepieciešamība ievērot darba tiesību aktus.

- (8) Ir lietderīgi tos šīs direktīvas noteikumus, kas attiecas uz brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu aprīti, piemērot tikai tiktāl, ciktāl attiecīgās darbības ir atvērtas konkurencei, lai tie neliktu dalībvalstīm vai nu liberalizēt vispārējās ekonomiskās nozīmes pakalpojumus vai privatizēt publiskās struktūras, kas sniedz šādus pakalpojumus, vai atcelt pastāvošos monopolus attiecībā uz citām darbībām vai noteiktiem izplatīšanas pakalpojumiem.
- (9) Šī direktīva attiecas vienīgi uz tām prasībām, kuras ietekmē piekļuvi pakalpojumu sniegšanas darbībai vai tās veikšanu. Tādēļ tā neattiecas uz tādām prasībām kā ceļu satiksmes noteikumiem, zemes apstrādes un izmantošanas noteikumiem, pilsētu un lauku plānošanai, būvniecības standartiem, kā arī administratīvām sankcijām, kuras piemēro par neatbilstību šādiem noteikumiem, – kas konkrēti nereglamentē vai konkrēti neietekmē pakalpojumu sniegšanas darbību, taču kas pakalpojuma sniedzējiem jāievēro, veicot saimniecisku darbību, tāpat kā personām, kuras veic privātus darījumus.
- (10) Šī direktīva neattiecas uz prasībām, kas regulē valsts līdzekļu pieejamību noteiktiem pakalpojumu sniedzējiem. Starp šādām prasībām ir sevišķi tās prasības, kurās minēti nosacījumi, saskaņā ar ko pakalpojumu sniedzējiem ir tiesības saņemt valsts finansējumu, tostarp konkrēti līgumnosacījumi, un jo īpaši kvalitātes standarti, kuri jāievēro, lai saņemtu valsts finansējumu, piemēram, par sociālo pakalpojumu sniegšanu.
- (11) Šī direktīva neskar pasākumus, ko saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem dalībvalstis veic saistībā ar kultūras vai valodas daudzveidības un plašsaziņas līdzekļu plurālisma aizsardzību un veicināšanu, ietverot arī finansēšanu. Šī direktīva neliedz dalībvalstīm piemērot pamatnoteikumus un pamatprincipus saistībā ar preses brīvību un vārda brīvību. Šī direktīva neietekmē dalībvalstu tiesību aktus, kas aizliedz diskrimināciju uz valstspiederības pamata vai uz tāda pamata, kas izklāstīts Līguma 13. pantā.

- (12) Šīs direktīvas mērķis ir izveidot tiesisko regulējumu, lai nodrošinātu brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti starp dalībvalstīm, un tā nesaskaņo un neskar krimināltiesību normas. Tomēr dalībvalstīm nedrīkstētu būt iespēja, apejot šajā direktīvā paredzētos noteikumus, ierobežot pakalpojumu sniegšanas brīvību, piemērojot krimināltiesību normas, kas īpaši ietekmē piekļuvi kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu.
- (13) Ir vienlīdz svarīgi, lai šajā direktīvā būtu pilnībā ņemtas vērā Kopienas iniciatīvas, kas balstās uz Līguma 137. pantu, ar nolūku sasniegt tā 136. panta mērķus saistībā ar nodarbinātības un labāku dzīves un darba apstākļu veicināšanu.
- (14) Šī direktīva neskar nodarbinātības nosacījumus, tostarp maksimālo darba ilgumu un minimālo atpūtas laiku, minimālās apmaksātās ikgadējās brīvdienas, minimālo atalgojuma likmi un veselības aizsardzību, drošību un higiēnu darbā, kuras dalībvalstis piemēro saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, tā neskar attiecības starp sociālajiem partneriem, ietverot tiesības veikt sarunas par koplīgumiem un noslēgt tos un tiesības veikt protesta akcijas saskaņā ar valsts tiesību aktiem un praksi, kas nav pretrunā Kopienas tiesību aktiem, un tā arī neattiecas uz pakalpojumiem, ko sniedz pagaidu darbā iekārtošanas aģentūras. Šī direktīva neskar dalībvalstu sociālā nodrošinājuma tiesību aktus.
- (15) Ar šo direktīvu ievēro pamattiesību īstenošanu, kuras jāpiemēro dalībvalstīs un kuras atzītas Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, kā arī pievienotos skaidrojumus, kas šīs pamattiesības saskaņo ar pamatbrīvībām, kas noteiktas Līguma 43. un 49. pantā. Šīs pamattiesības ietver tiesības streikot saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem un praksi, kas nav pretrunā Kopienas tiesību aktiem.
- (16) Šī direktīva attiecas vienīgi uz pakalpojumu sniedzējiem, kas veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, un neattiecas uz ārējiem aspektiem. Tā neattiecas uz sarunām starptautiskās organizācijās par pakalpojumu tirdzniecību, jo īpaši saistībā ar Vispārējo vienošanos par pakalpojumu tirgu (VVPT).
- (17) Šī direktīva aptver vienīgi pakalpojumus, ko sniedz par atlīdzību. Uz vispārējas nozīmes pakalpojumiem neattiecas definīcija Līguma 50. pantā, un tādēļ uz tiem neattiecas šīs direktīvas piemērošanas joma. Vispārējas ekonomiskās nozīmes pakalpojumi ir pakalpojumi, ko sniedz par atlīdzību, un tādēļ tie ietilpst šīs direktīvas darbības jomā. Tomēr uz dažiem vispārējas ekonomiskās nozīmes pakalpojumiem, piemēram tādiem, kas varētu pastāvēt transporta jomā, neattiecas šīs direktīvas piemērošanas joma, un uz dažiem citiem vispārējas ekonomiskās nozīmes pakalpojumiem, piemēram tādiem, kas varētu pastāvēt pasta pakalpojumu jomā, attiecas atkāpe no šajā direktīvā izklāstītajiem noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību. Šī direktīva neattiecas uz vispārējas ekonomiskās nozīmes pakalpojumu finansēšanu, un to nepiemēro dalībvalstu piešķirtā atbalsta sistēmām saskaņā ar Kopienas noteikumiem par konkurenci, īpaši sociālajā jomā. Šī direktīva neattiecas uz turpmākiem pasākumiem saistībā ar Komisijas Balto grāmatu par vispārējas nozīmes pakalpojumiem.
- (18) No šīs direktīvas piemērošanas jomas būtu jāizslēdz finanšu pakalpojumi, jo uz šīm darbībām attiecas konkrēti Kopienas tiesību akti, kuru mērķis tāpat kā šai direktīvai ir reāla pakalpojumu iekšējā tirgus izveide. Tādējādi šai izslēgšanai būtu jāattiecas uz visiem finanšu pakalpojumiem, piemēram, banku pakalpojumiem, kredītiem, apdrošināšanu, tostarp pārāpdrošināšanu, darba devēja vai privātām pensijām, vērtspapīriem, ieguldījumu fondiem, maksājumiem un ieguldījumu konsultācijām, tostarp pakalpojumiem, kuri uzskaitīti I pielikumā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2006/48/EK (2006. gada 14. jūnijs) par kredītiestāžu darbības sākšanu un veikšanu ⁽¹⁾.
- (19) Ņemot vērā to, ka 2002. gadā ir pieņemts tiesību instrumentu komplekss attiecībā uz elektroniskajiem komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem un uz saistītajiem resursiem un pakalpojumiem, ar kuru ir izveidoti reglamentējošie noteikumi, kas atvieglo piekļuvi šīm darbībām iekšējā tirgū, jo īpaši, likvidējot lielāko daļu individuālo atļauju piešķiršanas sistēmu, no šīs direktīvas piemērošanas jomas jāizslēdz jautājumi, uz ko attiecas minētie instrumenti.
- (20) Izslēgšana no šīs direktīvas darbības jomas attiecībā uz jautājumiem saistībā ar elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, ko aptver Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/19/EK (2002. gada 7. marts) par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (Piekļuves direktīva) ⁽²⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/20/EK (2002. gada 7. marts) par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (Atļauju izsniegšanas direktīva) ⁽³⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes

⁽¹⁾ OV L 177, 30.6.2006., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 108, 24.4.2002., 7. lpp.

⁽³⁾ OV L 108, 24.4.2002., 21. lpp.

- Direktīva 2002/21/EK (2002. gada 7. marts) par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (Pamatdirektīva) ⁽¹⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (Universālo pakalpojumu direktīva) ⁽²⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) ⁽³⁾, būtu jāpiemēro ne tikai jautājumiem, kas konkrēti izskatīti šajās direktīvās, bet arī tiem jautājumiem, kuros direktīvas skaidri atstāj dalībvalstīm iespēju veikt zināmus pasākumus valsts līmenī.
- (21) Transporta pakalpojumi, tostarp pilsētu transports, taksimetri un ātrās palīdzības mašīnas, kā arī ostu pakalpojumi būtu jāizslēdz no šīs direktīvas darbības jomas.
- (22) Veselības aprūpes izslēgšanai no šīs direktīvas piemērošanas jomas būtu jāattiecas uz veselības aprūpi un farmaceitiskajiem pakalpojumiem, ko pacientiem sniedz veselības aprūpes darbinieki, lai novērtētu, saglabātu vai atjaunotu viņu veselības stāvokli, ja dalībvalstī, kurā pakalpojumi tiek sniegti, šādas darbības var veikt vienīgi reglamentēto profesiju pārstāvji.
- (23) Šī direktīva neiespaido atbildzināšanu par veselības aprūpi, kas sniegta citā dalībvalstī, nevis tajā, kur aprūpes saņēmējs pastāvīgi dzīvo. Šo jautājumu Eiropas Kopienas Tiesa ir izskatījusi vairākkārt un ir atzinusi pacientu tiesības. Lai panāktu lielāku juridisko noteiktību un skaidrību, ir svarīgi šo jautājumu risināt citā Kopienas juridiskajā instrumentā tiktāl, ciktāl šis jautājums jau nav atrisināts Padomes Regulā (EEK) Nr. 1408/71 (1971. gada 14. jūnijs) par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā ⁽⁴⁾.
- (24) No šīs direktīvas piemērošanas jomas būtu jāizslēdz arī audiovizuālie pakalpojumi neatkarīgi no to pārraidīšanas veida, tostarp kinoteātros. Turklāt šai direktīvai nebūtu jāattiecas uz dalībvalstu piešķirto atbalstu audiovizuālajā jomā, kam piemēro Kopienas noteikumus par konkurenci.
- (25) No šīs direktīvas darbības jomas būtu jāizslēdz azartspēles, arī loterijas un derības, ņemot vērā šo darbību specifiku, kas dalībvalstīm liek piemērot politikas saistībā ar sabiedrisko kārtību un patērētāju aizsardzību.
- (26) Šī direktīva neskar Līguma 45. panta piemērošanu.
- (27) Šai direktīvai nebūtu jāattiecas uz tiem sociālajiem pakalpojumiem mājokļu, bērnu aprūpes, ģimeņu un personu, kam nepieciešama palīdzība, atbalsta jomā, kurus sniedz valsts visas valsts, reģionālajā vai vietējā līmenī, valsts pilnvaroti pakalpojumu sniedzēji vai valsts atzītas labdarības iestādes, lai nodrošinātu atbalstu tiem, kam pastāvīgi vai īslaicīgi tas īpaši vajadzīgs nepietiekamu ģimenes ienākumu vai pilnīgas vai daļējas atkarības dēļ, un tiem, kas varētu tikt atstumti. Šie pakalpojumi ir būtiski, lai garantētu pamattiesības uz cilvēka cieņu un integritāti, un tie ir sociālās kohēzijas principa un solidaritātes principa izpausme, un šī direktīva nedrīkstētu tos iespaidot.
- (28) Šī direktīva neattiecas uz sociālo pakalpojumu finansēšanu, kā arī uz dažādo atbalstu sistēmu, kas ar šiem pakalpojumiem saistīta. Tā arī neietekmē kritērijus vai nosacījumus, ko dalībvalstis ir noteikušas, lai nodrošinātu, ka sociālie dienesti rīkojas sabiedrības interešu un sociālās kohēzijas labā. Turklāt šī direktīva nedrīkstētu ietekmēt universālā pakalpojuma principu dalībvalstu sociālajos pakalpojumos.
- (29) Ņemot vērā to, ka Līgumā ir paredzēta īpaša juridiskā bāze nodokļu jautājumiem un ka šajā jomā jau ir pieņemti Kopienas instrumenti, no šīs direktīvas piemērošanas jomas ir jāizslēdz nodokļu joma.
- (30) Jau pastāv ievērojams Kopienas tiesību aktu kopums, kas attiecas uz pakalpojumu darbībām. Šī direktīva turpina *acquis* sāktu un tādējādi to papildina. Pretrunas starp šo direktīvu un citiem Kopienas instrumentiem ir apzinātas, un šajā direktīvā ir paredzēti risinājumi, tostarp izmantojot atkāpes. Tomēr jāparedz noteikums par jebkādiem atlikušiem un izņēmuma gadījumiem, kad pastāv pretruna starp kādu šīs direktīvas noteikumu un kādu cita Kopienas instrumenta noteikumu. Šādas pretrunas pastāvēšana būtu jākonstatē saskaņā ar Līguma noteikumiem par tiesībām veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti.

⁽¹⁾ OV L 108, 24.4.2002., 33. lpp.

⁽²⁾ OV L 108, 24.4.2002., 51. lpp.

⁽³⁾ OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2006/24/EK (OV L 105, 13.4.2006., 54. lpp.).

⁽⁴⁾ OV L 149, 5.7.1971., 2. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 629/2006 (OV L 114, 27.4.2006., 1. lpp.).

- (31) Šī direktīva ir saderīga ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/36/EK (2005. gada 7. septembris) par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu⁽¹⁾ un neiespaido to. Tā attiecas uz jautājumiem, kas nav saistīti ar profesionālo kvalifikāciju, piemēram, profesionālās atbildības apdrošināšanu, komerciāliem paziņojumiem, daudznozaru darbībām un administratīvu vienkāršošanu. Attiecībā uz pārrobežu pakalpojumu pagaidu sniegšanu atkāpe no noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību šajā direktīvā nodrošina, ka netiek skarta Direktīvas 2005/36/EK II sadaļa par pakalpojumu brīvu sniegšanu. Tādēļ noteikumi par pakalpojumu sniegšanas brīvību neskar nekādus pasākumus, ko atbilstīgi minētajai direktīvai piemēro dalībvalstī, kurā pakalpojumu sniedz.
- (32) Šī direktīva ir saderīga ar Kopienas tiesību aktiem patērētāju aizsardzības jomā, piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem (Negodīgas komercprakses direktīva)⁽²⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (2004. gada 27. oktobris) par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbildīgas par tiesību aktu īstenošanu patērētāju tiesību aizsardzības jomā (Regula par sadarbību patērētāju tiesību aizsardzības jomā)⁽³⁾.
- (33) Pakalpojumi, uz ko attiecas šī direktīva, ietver plašu darbību klāstu, kas pastāvīgi mainās, tostarp uzņēmējdarbības pakalpojumus, piemēram, vadības konsultācijas, sertifikāciju un pārbaudes, ēku apsaimniekošanu, tostarp biroju uzturēšanu, reklāmu, personāla atlases pakalpojumus un tirdzniecības aģentu pakalpojumus. Tie ir arī pakalpojumi, ko sniedz gan uzņēmumiem, gan patērētājiem, piemēram, juridiskas konsultācijas vai konsultācijas nodokļu jautājumos, nekustamā īpašuma pakalpojumi, piemēram, nekustamā īpašuma aģentūras, būvniecība, tostarp arhitektu pakalpojumi, izplatīšanas tirdzniecība, tirdzniecības gadatirgu organizēšana, auto noma un ceļojumu aģentūras. Šī direktīva attiecas arī uz patērētāju pakalpojumiem, piemēram, pakalpojumiem tūrisma nozarē, tostarp gidiem, atpūtas pakalpojumiem, sporta centriem un izklaides parkiem, un – ciktāl tie nav izslēgti no direktīvas piemērošanas jomas – mājāsaimniecību atbalsta pakalpojumiem, piemēram, palīdzību vecāka gadagājuma cilvēkiem. Šīs darbības var ietvert pakalpojumus, kuru sniegšanai ir nepieciešams, lai pakalpojumu sniedzējs un pakalpojumu saņēmējs atrastos tuvu viens otram, pakalpojumus, kuru sniegšanai pakalpojumu saņēmējam vai to sniedzējam jāceļo, kā arī pakalpojumus, kurus var sniegt no attāluma, tostarp ar interneta starpniecību.
- (34) Saskaņā ar Tiesas judikatūru novērtējums par to, vai konkrētas darbības, īpaši darbības, kas tiek finansētas no valsts līdzekļiem un ko veic publiskas struktūras, ir “pakalpojumi”, jāizdara katrā gadījumā atsevišķi, ņemot vērā visas to pazīmes, jo īpaši veidu, kādā tās attiecīgajā dalībvalstī tiek nodrošinātas, organizētas un finansētas. Tiesa uzskata, ka būtiska atšķirības īpašība ir tā, ka tās pamatā ir ekonomiski apsvērumi, un atzīst, ka atšķirības faktora nav tajā gadījumā, kad darbības bez atšķirības veic valsts vai valsts vārdā saistībā ar tās pienākumiem sociālajā, kultūras, izglītības un tieslietu jomā – piemēram, kursi, ko rīko valsts izglītības sistēmas ietvaros, vai tādu sociālās drošības projektu vadība, kuri nav saistīti ar saimniecisko darbību. Pakalpojumu saņēmēju veikts maksājums, piemēram, studentu maksāta mācību vai reģistrācijas maksa, lai zināmā mērā segtu sistēmas darbības izdevumus, pats par sevi nav atšķirība, jo pakalpojumu joprojām finansē galvenokārt no valsts līdzekļiem. Uz šīm darbībām tāpēc neattiecas pakalpojuma definīcija Līguma 50. pantā, un tādēļ tās neietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā.
- (35) Amatieru sporta bezpeļņas aktivitātēm ir ievērojama sociālā nozīme. Bieži vien tās kalpo vienīgi sociāliem un izklaides mērķiem. Līdz ar to tās varētu nebūt saimnieciska darbība Kopienas tiesību aktu nozīmē un nebūtu ietveramas šīs direktīvas darbības jomā.
- (36) “Pakalpojumu sniedzēja” jēdzienam būtu jāaptver jebkura fiziska persona, kas ir kādas dalībvalsts valstspiederīgais, vai jebkura juridiska persona, kas ir iesaistīta pakalpojumu darbībā dalībvalstī, izmantojot vai nu brīvību veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu brīvu apriti. Tādējādi pakalpojumu sniedzēja jēdzienam nebūtu jāaprobežojas vienīgi ar pārrobežu pakalpojumu sniegšanu atbilstīgi pakalpojumu brīvai apritei, bet būtu jāattiecas arī uz gadījumiem, kad uzņēmējs sāk veikt uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, lai tajā veiktu savas pakalpojumu darbības. No otras puses, pakalpojumu sniedzēja jēdzienam nebūtu jāattiecas uz trešo valstu uzņēmumu filiālēm dalībvalstīs, jo saskaņā ar Līguma 48. pantu brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību var izmantot vienīgi uzņēmumi, kuri izveidoti saskaņā ar kādas dalībvalsts tiesību aktiem un kuru juridiskā adrese, galvenā vadība vai galvenā darījumu vieta ir Kopienas teritorijā. “Pakalpojumu saņēmēja” jēdzienam būtu jāaptver arī trešo valstu valstspiederīgie, kas jau izmanto tiesības, kuras tiem piešķir Kopienas tiesību akti, piemēram, Regula (EEK) Nr. 1408/71, Padomes Direktīva 2003/109/EK (2003. gada 25. novembris) par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji⁽⁴⁾,

(1) OV L 255, 30.9.2005., 22. lpp.

(2) OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.

(3) OV L 364, 9.12.2004., 1. lpp. Regulā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/29/EK.

(4) OV L 16, 23.1.2004., 44. lpp.

Padomes Regula (EK) Nr. 859/2003 (2003. gada 14. maijs), ar ko Regulas (EEK) Nr. 1408/71 un Regulas (EEK) Nr. 574/72 noteikumus attiecina arī uz tiem trešo valstu pilsoņiem, uz kuriem minētie noteikumi neattiecas tikai viņu valstspiederības dēļ⁽¹⁾, un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā⁽²⁾. Turklāt dalībvalstis var paplašināt pakalpojumu saņēmēja jēdzienu, to attiecinot uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kas atrodas to teritorijā.

oficiāli ieceltam organizācijā vai iegūt karti, kas apliecina piederību kādai noteiktai profesijai. Atļauju var piešķirt ne tikai ar formālu lēmumu, bet arī ar netiešu lēmumu, piemēram, kompetentajai iestādei neveicot nekādas darbības, vai tā, ka ieinteresētajai personai attiecīgās darbības uzsākšanai vai tās legalizēšanai ir jāsaņem apliecinājums par deklarācijas saņemšanu.

(37) Vieta, kur pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību, būtu jānosaka saskaņā ar Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru uzņēmējdarbības veikšanas jēdziens ietver faktisku saimnieciskās darbības veikšanu ar pastāvīgu uzņēmuma starpniecību uz nenoteiktu laiku. Šī prasība var būt izpildīta arī tad, ja uzņēmums ir radīts uz konkrētu laiku vai ja tas ir ēku vai iekārtu, ar kā palīdzību tas veic savu darbību. Tā var būt izpildīta arī tad, ja dalībvalsts tikai uz noteiktu laiku piešķir atļaujas attiecībā uz īpašiem pakalpojumiem. Uzņēmējdarbības veikšana obligāti nenozīmē meitasuzņēmumu, filiāli vai aģentūru – tas var būt birojs, kuru vada pakalpojumu sniedzēja personāls vai persona, kas ir neatkarīga, bet pilnvarota pastāvīgi rīkoties uzņēmuma vārdā, kā tas būtu aģentūras gadījumā. Saskaņā ar šo definīciju, kas liek veikt faktisku saimniecisko darbību vietā, kur pakalpojuma sniedzējs veic uzņēmējdarbību, pastkastīte vien vēl nenozīmē uzņēmējdarbības veikšanu. Ja pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību vairākās vietās, ir svarīgi noteikt, no kuras uzņēmējdarbības veikšanas vietas faktiski sniedz attiecīgo pakalpojumu. Ja ir grūti noteikt, no kuras no vairākām uzņēmējdarbības veikšanas vietām attiecīgais pakalpojums tiek sniegts, šai vietai vajadzētu būt tur, kur atrodas pakalpojumu sniedzēja centrs darbībā, kas saistīta ar attiecīgo pakalpojumu.

(38) "Juridiskas personas" jēdziens saskaņā ar Līguma noteikumiem par uzņēmējdarbības veikšanu sniedz uzņēmējiem izvēles brīvību attiecībā uz juridisko formu, ko tie uzskata par piemērotu, lai veiktu savas darbības. Tādējādi "juridiskas personas" Līguma nozīmē ir visas struktūras, kas izveidotas atbilstīgi kādas dalībvalsts tiesību aktiem vai ko šie tiesību akti reglamentē, neatkarīgi no to juridiskās formas.

(39) "Atļauju sistēmas" jēdzienam būtu jāaptver, cita starpā, administratīvās procedūras, lai piešķirtu atļaujas, licences, apstiprinājumus vai koncesijas, kā arī – lai varētu veikt darbību – pienākumu būt reģistrētam kā profesijas loceklim vai būt iekļautam reģistrā, uzskaitē vai datubāzē, būt

(40) Jēdzienu "sevišķi svarīgi iemesli saistībā ar sabiedrības interesēm", uz ko ir atsaucies dažos šīs direktīvas noteikumos, pakāpeniski ir izstrādājusi Tiesa savā judikatūrā attiecībā uz Līguma 43. un 49. pantu, un tas var turpināt attīstīties. Šis jēdziens, kā tas atzīts Tiesas judikatūrā, aptver vismaz šādas jomas: sabiedriskā kārtība, valsts drošība un veselības aizsardzība, kā paredzēts Līguma 46. un 55. pantā; kārtības uzturēšana; sociālās politikas mērķi; pakalpojumu saņēmēju aizsardzība; patērētāju aizsardzība; darba ņēmēju aizsardzība, tostarp darba ņēmēju sociālā aizsardzība; dzīvnieku labturība; sociālā nodrošinājuma sistēmas finansiālā līdzsvara saglabāšana; krāpšanas novēršana; negodīgas konkurences novēršana; vides un pilsētvides aizsardzība, tostarp pilsētplānošana un lauku apvidu plānošana; kreditoru aizsardzība; pareizas tiesvedības nodrošināšana; drošība uz ceļiem; intelektuālā īpašuma aizsardzība; kultūras politikas mērķi, tostarp izpausmes brīvības aizsardzība saistībā ar dažādiem aspektiem, jo īpaši sabiedrības sociālajām, kultūras, reliģiskajām un filozofiskajām vērtībām; vajadzība nodrošināt augstu izglītības līmeni, preses daudzveidības saglabāšanu un valsts valodas veicināšanu; valsts vēstures un mākslas mantojuma saglabāšana un veterinārijas politika.

(41) "Sabiedriskās kārtības" jēdziens Tiesas interpretācijā ietver aizsardzību pret faktiskiem un pietiekami nopietniem draudiem, kas ietekmē kādu no sabiedrības pamatinteresēm un var ietvert jo īpaši tos jautājumus, kas skar cilvēku cieņu, nepilngadīgo un neaizsargātu pieaugušo aizsardzību un dzīvnieku labturību. Tāpat valsts drošības jēdziens ietver sabiedrības drošuma jautājumus.

(42) Noteikumiem, kas attiecas uz administratīvajām procedūrām, nevajadzētu būt vērstiem uz administratīvo procedūru saskaņošanu, bet gan uz to, lai atbrīvotos no pārlieku apgrūtināšām atļauju sistēmām, procedūrām un formalitātēm, kas kavē brīvību veikt uzņēmējdarbību un jaunu pakalpojumu uzņēmumu izveidi.

⁽¹⁾ OV L 124, 20.5.2003., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 158, 30.4.2004., 77. lpp.

- (43) Vienas no lielākajām grūtībām saistībā ar piekļuvi pakalpojumu darbībām un to veikšanai, ar kurām sastopas sevišķi MVU, ir administratīvo procedūru sarežģītība, ilgums un tiesiskā nedrošība. Tādēļ, ņemot par piemēru dažas modernizācijas un labas administratīvās prakses iniciatīvas, kas veiktas Kopienas un valstu mērogā, ir jāizstrādā administratīvās vienkāršošanas principi, *inter alia*, ierobežojot pienākumu iepriekš saņemt atļauju tikai uz tiem gadījumiem, kuros tas ir būtiski svarīgi, un ieviešot principu, ka pēc noteikta termiņa beigām kompetentās iestādes atļauju ir piešķirušas klusējot. Šādas modernizācijas mērķis, saglabājot prasības par pārskatāmību un informācijas par uzņēmējiem atjaunināšanu, ir samazināt kavēšanos, izmaksas un nelabvēlīgas sekas, kas rodas, piemēram, no nevajadzīgām vai pārmērīgi sarežģītām un apgrūtinotām procedūrām, procedūru pārklāšanās, birokrātijas saistībā ar dokumentu iesniegšanu, kompetento iestāžu patvaļīgas rīcības, nenoteiktiem vai pārmērīgi gariem termiņiem atbildes sniegšanai, ierobežotiem piešķirto atļauju derīguma termiņiem, kā arī nesamērīgām maksām un sodiem. Šāda prakse īpaši negatīvi ietekmē tos pakalpojumu sniedzējus, kuri vēlas izvērst darbību citās dalībvalstīs un kuriem tādēļ nepieciešama koordinēta modernizācija paplašinātā divdesmit piecu dalībvalstu iekšējā tirgū.
- (44) Dalībvalstīm, ja vajadzīgs, būtu jāievieš Eiropas līmenī saskaņotas Komisijas izstrādātas veidlapas, kas darbosies līdzvērtīgi sertifikātiem, apliecinājumiem vai jebkādiem citiem ar uzņēmējdarbības veikšanu saistītiem dokumentiem.
- (45) Lai izskatītu nepieciešamību vienkāršot procedūras un formalitātes, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai jo īpaši ņemt vērā to nepieciešamību, skaitu, iespējamo pārklāšanos, izmaksas, skaidrību un pieejamību, kā arī kavēšanos un praktiskās grūtības, ko tās var radīt attiecīgajam pakalpojumu sniedzējam.
- (46) Lai atvieglinātu piekļuvi pakalpojumu darbībām un to veikšanu iekšējā tirgū, ir jānosaka visām dalībvalstīm kopējs mērķis – administratīvā vienkāršošana – un jāparedz noteikumi, *inter alia*, par tiesībām uz informāciju, procedūru veikšanu elektroniski un atļauju piešķiršanas sistēmu pamata izveidi. Citi pasākumi, kurus šā mērķa sasniegšanai pieņem valsts līmenī, varētu ietvert pakalpojumu darbībām piemērojamo procedūru un formalitāšu skaita samazināšanu un tikai tādu procedūru un formalitāšu pieļaušanu, kas tiešām ir būtiski svarīgas kāda vispārējās intereses mērķa sasniegšanai un kas satura vai mērķa ziņā nepārklājas.
- (47) Administratīvās vienkāršošanas nolūkos nedrīkstētu uzlikt vispārējas formālas prasības, piemēram, oriģināldokumentu, apliecinātu kopiju vai apstiprināta tulkojuma uzrādīšanu, ja vien tas nav objektīvi pamatots ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm, piemēram, darba ņēmēju aizsardzību, veselības aizsardzību, vides aizsardzību vai patērētāju aizsardzību. Tāpat ir jānodrošina, lai atļauja parastos apstākļos ļautu piekļūt pakalpojumu darbībām vai to veikšanai visā valsts teritorijā, ja vien atsevišķa atļauja katram uzņēmumam, piemēram, katram jaunam lielveikalam, vai atļauja, kas attiecas tikai uz kādu noteiktu valsts teritorijas daļu, nav objektīvi pamatota ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm.
- (48) Lai turpmāk vienkāršotu administratīvās procedūras, ir lietderīgi nodrošināt, ka katram pakalpojumu sniedzējam ir viens punkts, ar kura starpniecību viņš var veikt visas procedūras un formalitātes (turpmāk – “vienoti kontaktpunkti”). Šādu vienotu kontaktpunktu skaits katrā dalībvalstī var atšķirties atbilstīgi reģionālajām vai vietējām kompetencēm vai attiecīgajām darbībām. Vienotu kontaktpunktu izveide nedrīkstētu skart funkciju sadalījumu starp kompetentajām iestādēm katras valsts sistēmā. Ja reģionālajā vai vietējā līmenī ir kompetentas vairākas iestādes, viena to tām var uzņemties vienota kontaktpunkta un koordinatora lomu. Vienotus kontaktpunktus var izveidot ne tikai administratīvās iestādes, bet arī tirdzniecības vai amatniecības kameras, profesionālas organizācijas vai privātas struktūras, kurām dalībvalsts izlemj uzticēt šo funkciju. Vienotiem kontaktpunktiem ir svarīga loma, nodrošinot atbalstu pakalpojumu sniedzējiem vai nu kā iestādei, kuras tiešā kompetencē ir to dokumentu izdošana, kas vajadzīgi, lai varētu piekļūt kādai pakalpojumu darbībai, vai arī kā starpniekam starp pakalpojumu sniedzēju un iestādēm, kuras ir tieši kompetentas.
- (49) Maksai, ko var iekasēt vienoti kontaktpunkti, vajadzētu būt samērīgai ar izmaksām par tām procedūrām un formalitātēm, kuras tiek kārtotas. Tas nedrīkstētu kavēt dalībvalstis uzticēt vienotiem kontaktpunktiem iekasēt citas administratīvās maksas, piemēram, uzraudzības struktūru maksu.
- (50) Ir nepieciešams, lai pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem būtu viegli pieejama noteikta veida informācijai. Tam vajadzētu būt katras dalībvalsts ziņā atbilstīgi šai direktīvai noteikt veidu, kā sniedz informāciju pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem. Jo īpaši dalībvalstu pienākumu nodrošināt, ka attiecīga informācija ir viegli pieejama pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem un ka sabiedrība tai var piekļūt netraucēti, būtu jāizpilda, informāciju darot pieejamu tīmekļa vietnē. Jebkurai sniegtajai informācijai vajadzētu būt skaidrai un nepārprotamai.

- (51) Informācijai, ko sniedz pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem, vajadzētu ietvert jo īpaši informāciju par procedūrām un formalitātēm, kompetento iestāžu kontaktinformāciju, nosacījumus, lai piekļūtu publiskiem reģistriem un datubāzēm, un informāciju par pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, kā arī kontaktinformāciju par apvienībām un organizācijām, kur pakalpojumu sniedzēji vai pakalpojumu saņēmēji var saņemt praktisku palīdzību. Kompetento iestāžu pienākumam palīdzēt pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem nevajadzētu ietvert juridisku konsultāciju sniegšanu individuālos gadījumos. Tomēr būtu jāsniedz vispārēja informācija par to, kā parasti tiek traktētas un piemērotas prasības. Tādi jautājumi kā atbildība par nepatiesas vai maldinošas informācijas sniegšanu būtu jānosaka dalībvalstīm.
- (52) Procedūru un formalitāšu elektroniskas izpildes nodrošināšana diezgan tuvā nākotnē būs būtiski svarīga administratīvajai vienkāršošanai pakalpojumu darbību jomā, un tas nāks par labu pakalpojumu sniedzējiem, pakalpojumu saņēmējiem un kompetentajām iestādēm. Lai izpildītu šo pienākumu attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, iespējams, jāpielāgo valsts tiesību akti un citi noteikumi attiecībā uz pakalpojumiem. Šis pienākums nedrīkstētu liegt dalībvalstīm papildus elektroniskiem līdzekļiem darīt pieejamus arī citus veidus šo procedūru un formalitāšu izpildei. Tas, ka ir jābūt iespējai izpildīt šīs procedūras un formalitātes attālināti, jo īpaši nozīmē, ka dalībvalstīm ir jānodrošina, lai tās varētu izpildīt, atrodoties citā valstī. Pienākums attiecībā uz sasniedzamo rezultātu neattiecas uz procedūrām vai formalitātēm, kuras pēc to būtības nav iespējams izpildīt attālināti. Turklāt tas neskar dalībvalstu tiesību aktus par valodu lietojumu.
- (53) Lai izsniegtu licences konkrētām pakalpojumu sniegšanas darbībām, kompetentajai iestādei var būt nepieciešams veikt interviju ar pieteikuma iesniedzēju, lai noteiktu pieteikuma iesniedzēja personas integritāti un piemērotību konkrētā pakalpojuma veikšanai. Šādos gadījumos izpildīt formalitātes var nebūt piemēroti ar elektroniskiem līdzekļiem.
- (54) Prasību saņemt atļauju no kompetentajām iestādēm kā nosacījumu iespējai piekļūt kādai pakalpojumu darbībai varētu izvirzīt vienīgi tad, ja šāds lēmums atbilst nediskriminēšanas, nepieciešamības un samērīguma kritērijiem. Tas nozīmē, ka atļauju piešķiršanas sistēmas būtu pieļaujamās tikai tad, ja vēlāka pārbaude nebūtu efektīva tādēļ, ka vēlāk nav iespējams novērtēt sniegto pakalpojumu trūkumus, atbilstīgi ņemot vērā riskus un draudus, kas varētu rasties, ja netiek veikta iepriekšēja pārbaude. Tomēr šo direktīvas noteikumu nedrīkst izmantot, lai pamatotu atļauju piešķiršanas sistēmas, kas ir aizliegtas ar citiem Kopienas instrumentiem, piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/93/EK (1999. gada 13. decembris) par Kopienas elektronisko parakstu sistēmu⁽¹⁾ vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū ("Direktīva par elektronisko tirdzniecību")⁽²⁾. Savstarpējas izvērtēšanas procesa rezultāti ļaus Kopienas līmenī noteikt darbību veidus, attiecībā uz kuriem atļauju piešķiršanas sistēmas būtu jālikvidē.
- (55) Šī direktīva nedrīkstētu skart iespēju dalībvalstīm anulēt atļaujas pēc to izdošanas, jo īpaši, ja vairs netiek izpildīti to piešķiršanas nosacījumi.
- (56) Saskaņā ar Eiropas Kopienas Tiesas judikatūru veselības aizsardzība, patērētāju aizsardzība, dzīvnieku veselība un pilsētvides aizsardzība ir sevišķi svarīgi iemesli saistībā ar sabiedrības interesēm. Šādi sevišķi svarīgi iemesli var būt par pamatu atļauju piešķiršanas sistēmu piemērošanai, kā arī citiem ierobežojumiem. Tomēr neviena atļauju sistēma vai ierobežojums nedrīkstētu diskriminēt pēc valstspiederības. Turklāt vienmēr būtu jāievēro nepieciešamības un samērīguma principi.
- (57) Šīs direktīvas noteikumi par atļauju sistēmām būtu jāpiemēro gadījumos, kad uzņēmēju piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai vajadzīgs kompetentas iestādes lēmums. Tas neattiecas ne uz kompetentu iestāžu lēmumiem izveidot publisku vai privātu struktūru attiecīga pakalpojuma sniegšanai, ne arī uz kompetentu iestāžu slēgtiem līgumiem par kāda pakalpojuma sniegšanu, ko regulē publiskā iepirkuma noteikumi, jo šajā direktīvā neaplūko publiskā iepirkuma noteikumus.
- (58) Lai atvieglinātu piekļuvi pakalpojumu darbībām un to veikšanai, ir svarīgi novērtēt atļauju piešķiršanas sistēmas un to pamatojumu, un ziņot par to. Šis ziņošanas pienākums attiecas tikai uz atļauju piešķiršanas sistēmu pastāvēšanu, nevis uz kritērijiem un noteikumiem atļaujas piešķiršanai.

⁽¹⁾ OV L 13, 19.1.2000., 12. lpp.

⁽²⁾ OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.

- (59) Parasti atļaujai būtu jādod tiesības pakalpojumu sniedzējam iegūt piekļuvi noteiktai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai attiecīgās valsts teritorijā, ja vien teritoriāls ierobežojums nav objektīvi pamatots ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm. Piemēram, vides aizsardzība var attaisnot prasību saņemt atsevišķu atļauju katrai instalācijai valsts teritorijā. Šis noteikums nedrīkstētu ietekmēt reģionālās vai vietējās pilnvaras atļauju piešķiršanai dalībvalstīs.
- (60) Šī direktīva, jo īpaši noteikumi, kas attiecas uz atļauju sistēmām un atļauju teritoriālo piemērojumumu, nedrīkstētu skart reģionālo vai vietējo kompetenču sadali dalībvalstīs, tostarp reģionālo un vietējo pašpārvaldi un valsts valodu lietojumu.
- (61) Noteikums par to, ka atļauju piešķiršanas nosacījumi nedrīkst pārkāpties, nedrīkstētu liegt dalībvalstīm piemērot savus nosacījumus, kas norādīti atļauju sistēmā. Vajadzētu vienīgi būt prasībai, lai, izvērtējot pieteikuma iesniedzēja atbilstību šiem nosacījumiem, kompetentās iestādes ņemtu vērā līdzvērtīgus nosacījumus, ko pieteikuma iesniedzējs jau ir izpildījis citā dalībvalstī. Šis noteikums nedrīkstētu prasīt piemērot atļauju piešķiršanas nosacījumus, kas paredzēti kādās citas dalībvalstīs atļauju sistēmā.
- (62) Ja atļauju skaits kādai darbībai ir ierobežots dabas resursu vai tehnisko iespēju ierobežotības dēļ, būtu jāpieņem atlases procedūra pakalpojumu sniedzēja izvēlei no vairākiem potenciālajiem pretendentiem ar nolūku, izmantojot atklātu konkursu, attīstīt lietotājiem pieejamo pakalpojumu sniegšanas kvalitāti un nosacījumus. Šādai procedūrai būtu jāgarantē pārskatāmība un objektivitāte, un tā piešķirtai atļaujai nedrīkstētu būt pārmērīgi ilgs derīguma termiņš, to nedrīkstētu automātiski pagarināt, un tā nedrīkstētu sniegt nekādas priekšrocības pakalpojumu sniedzējam, kura atļaujai tikko beidzies termiņš. Jo īpaši piešķirtās atļaujas derīguma termiņš būtu jānosaka, neierobežojot un nekavējot brīvu konkurenci vairāk nekā ir vajadzīgs, lai ļautu pakalpojumu sniedzējam atgūt ieguldījumu izmaksās un sniegtu godīgu peļņu no ieguldītā kapitāla. Šis noteikums nedrīkstētu kavēt dalībvalstīs ierobežot atļauju skaitu ne vien dabas resursu vai tehnisko iespēju ierobežotības dēļ, bet arī citu iemeslu dēļ. Šīm atļaujām jebkurā gadījumā būtu jāpiemēro pārējie šīs direktīvas noteikumi par atļauju sistēmām.
- (63) Ja nav noteikta citāda kārtība un ja termiņā nav saņemta atbilde, atļauja būtu jāuzskata par piešķirtu. Tomēr gadījumos, kad tas ir objektīvi pamatots ar sevišķi svarīgiem iemesliem saistībā ar sabiedrības interesēm, tostarp trešo personu likumīgās interesēs, attiecībā uz atsevišķām darbībām var piemērot citādu režīmu. Šāda citāda kārtība varētu ietvert, piemēram, attiecīgo valstu noteikumus, saskaņā ar kuriem, nesāņemot atbildi no kompetentajām iestādēm, pieteikumu uzskata par noraidītu, un šādu noraidījumu var apstrīdēt tiesā.
- (64) Lai izveidotu reālu pakalpojumu iekšējo tirgu, ir jāatceļ jebkādi ierobežojumi brīvībai veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvībai aprītei, kas arvien vēl ir noteikti dažu dalībvalstu tiesību aktos un ir nesaderīgi ar Līguma 43. un 49. pantu. Atceļamie ierobežojumi īpaši skar pakalpojumu iekšējo tirgu, un tie būtu sistemātiski jālikvidē iespējami drīz.
- (65) Brīvība veikt uzņēmējdarbību jo īpaši balstās uz vienlīdzīgas attieksmes principu, kurš aizliedz ne vien jebkādu diskrimināciju valstspiederības dēļ, bet arī jebkādu netiešu diskrimināciju citu iemeslu dēļ, kas var radīt tādas pašas sekas. Tādējādi par nosacījumu piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai kādā dalībvalstī neatkarīgi no tā, vai tā ir pamatdarbība vai pakārtota darbība, nevārētu izvirzīt tādas kritērijus kā uzņēmējdarbības veikšanas vieta, uzturēšanās vieta, pastāvīgā dzīvesvieta vai pakalpojumu darbības veikšanas galvenā vieta. Taču šie kritēriji nedrīkstētu ietvert prasības, saskaņā ar kurām pakalpojumu sniedzējam vai kādam no tā darbiniekiem, vai tā pārstāvim jābūt klāt darbības veikšanas laikā, ja to pamato ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm. Turklāt dalībvalsts nedrīkstētu ierobežot tādu uzņēmumu tiesības piekļuvei un rīcības spēju vai tiesības sākt tiesvedību, kuri izveidoti saskaņā ar citas dalībvalsts tiesību aktiem, kuras teritorijā atrodas to galvenais uzņēmums. Turklāt dalībvalstīm nedrīkstētu būt iespēja piešķirt priekšrocības pakalpojumu sniedzējiem, kam ir īpaša saikne ar valsti vai vietējo sociāli ekonomisko situāciju; tāpat tām nedrīkstētu būt iespēja, pamatojoties uz uzņēmējdarbības veikšanas vietu, ierobežot pakalpojumu sniedzēja brīvību iegūt un lietot tiesības un preces vai atbrīvoties no tām, kā arī piekļūt dažādiem kredītu veidiem vai telpām, ciktāl tas vajadzīgs piekļuvei viņa darbībai vai tās efektīvai veikšanai.
- (66) Ekonomiska pārbaude nedrīkstētu būt nosacījums, lai dalībvalsts teritorijā piekļūtu pakalpojumu darbībai vai to veiktu. Aizliegumam veikt ekonomiskas pārbaudes kā priekšnosacījumu atļaujas piešķiršanai būtu jāattiecas uz ekonomiskām pārbaudēm kā tādām, nevis uz prasībām, kas ir objektīvi pamatotas ar sevišķi svarīgiem iemesliem saistībā ar sabiedrības interesēm, piemēram, pilsētvides aizsardzību, sociālo politiku vai veselības aizsardzību. Aizliegums nedrīkstētu skart par konkurences tiesību piemērošanu atbildīgo iestāžu pilnvaru īstenošanu.

- (67) Attiecībā uz finanšu garantijām vai apdrošināšanas prasībām aizliegumam būtu jāattiecas vienīgi uz pienākumu prasītās finanšu garantijas vai apdrošināšanu saņemt iestādē, kas veic uzņēmējdarbību konkrētajā dalībvalstī.
- (68) Attiecībā uz iepriekšēju reģistrāciju prasību aizliegums attiecas tikai uz pienākumu pakalpojumu sniedzējam pirms uzņēmējdarbības veikšanas uzsākšanas uz noteiktu laikposmu būt iepriekšēji reģistrētam kādā attiecīgās dalībvalsts reģistrā.
- (69) Lai koordinētu valsts noteikumu modernizāciju saskaņā ar iekšējā tirgus prasībām, ir jāizvērtē dažas nediskriminējošas valsts prasības, kuras savas būtības dēļ varētu ievērojami ierobežot vai pat liegt pieeju kādai darbībai vai tās veikšanai atbilstīgi brīvībai veikt uzņēmējdarbību. Šis izvērtējuma process būtu jāveic vienīgi attiecībā uz šo prasību atbilstību tiem kritērijiem, kurus EK Tiesa jau ir noteikusi saistībā ar brīvību veikt uzņēmējdarbību. Tas nedrīkstētu attiekties uz Kopienas konkurences tiesību aktu piemērošanu. Ja šādas prasības ir diskriminējošas vai nav objektīvi pamatotas ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm, vai ja tās ir nesamērīgas, tās ir jāatceļ vai jāgroza. Vērtējuma rezultāts atšķirsies atkarībā no darbības veida un attiecīgajām sabiedrības interesēm. Šādas prasības varētu būt pilnībā attaisnojamas, ja tās piemēro sociālās politikas mērķu sasniegšanas nolūkos.
- (70) Šīs direktīvas nolūkos un neskarot Līguma 16. pantu, pakalpojumus var uzskatīt par vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumiem vienīgi tad, ja tos sniedz, izpildot īpašu uzdevumu sabiedrības interesēs, kuru pakalpojumu sniedzējam uzticējusi attiecīgā dalībvalsts. Šāda uzticēšana būtu jāveic ar vienu vai vairākiem aktiem, kuru veidu nosaka attiecīgā dalībvalsts, un tajā būtu jānorāda konkrētā uzdevuma precīzs apraksts.
- (71) Šajā direktīvā paredzētais savstarpējas izvērtēšanas process nedrīkstētu ietekmēt dalībvalstu brīvību savos tiesību aktos noteikt sabiedrības interešu aizsardzību augstā līmenī, jo īpaši saistībā ar sociālās politikas mērķiem. Turklāt ir nepieciešams, lai savstarpējas izvērtēšanas procesā tiktu pilnībā ievērota vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumu specifika un tiem izvirzītie konkrētie uzdevumi. Tas var attaisnot zināmus ierobežojumus saistībā ar brīvību veikt uzņēmējdarbību, īpaši tad, ja to nolūks ir veselības aizsardzība un sociālās politikas mērķu sasniegšana un ja tie atbilst 15. panta 3. punkta a) līdz c) apakšpunktā izklāstītajiem nosacījumiem. Piemēram, attiecībā uz pienākumu iegūt noteiktu juridisko formu, lai sniegtu noteiktus pakalpojumus sociālajā jomā, EK Tiesa jau ir atzinusi, ka ir pamatoti pakalpojumu sniedzējam piemērot prasību darboties kā bezpeļņas struktūrai.
- (72) Pakalpojumiem ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi uztic svarīgus uzdevumus, kas saistīti ar sociālo un teritoriālo kohēziju. Šo uzdevumu veikšanu nevajadzētu kavēt ar šajā direktīvā noteikto izvērtēšanas procesu. Šim procesam nevajadzētu ietekmēt prasības, kas vajadzīgas šādu uzdevumu veikšanai, tomēr vienlaikus vajadzētu izskatīt nepamatotus ierobežojumus brīvībai veikt uzņēmējdarbību.
- (73) Izskatāmās prasības ietver attiecīgo valstu noteikumus, saskaņā ar kuriem, pamatojoties uz iemesliem, kas nav saistīti ar profesionālo kvalifikāciju, dažām darbībām var piekļūt tikai konkrēti pakalpojumu sniedzēji. Šīs prasības ietver arī prasības pakalpojumu sniedzējam iegūt noteiktu juridisko formu, jo īpaši, būt juridiskai personai, individuālam uzņēmumam, bezpeļņas organizācijai vai uzņēmumam, kas pieder tikai fiziskām personām, un prasības, kuras saistītas ar kapitāla daļu vai akciju turēšanu uzņēmumā, jo īpaši pienākumu turēt kādu minimālo kapitāla apjomu saistībā ar konkrētām pakalpojumu darbībām vai būt ar kādu noteiktu kvalifikāciju, lai varētu turēt kapitāla daļas vai akcijas kādā uzņēmumā vai vadīt kādu uzņēmumu. Izvērtējums par noteikto minimālo un/vai maksimālo tarifu atbilstību brīvībai veikt uzņēmējdarbību attiecas vienīgi uz tarifiem, kurus kompetentās iestādes ir īpaši noteikušas konkrētu pakalpojumu sniegšanai, un nevis, piemēram, uz vispārīgiem cenu noteikšanas noteikumiem, kā māju īrei.
- (74) Savstarpējas izvērtēšanas process nozīmē, ka transponēšanas perioda laikā dalībvalstis vispirms veic savu tiesību aktu izskatīšanu, lai pārliecinātos, vai to tiesību sistēmās pastāv kādas no iepriekšminētajām prasībām. Ne vēlāk kā līdz transponēšanas perioda beigām dalībvalstīm būtu jāsaņem ziņojums par šīs izskatīšanas rezultātiem. Visus šos ziņojumus iesniedz visām pārējām dalībvalstīm un ieinteresētajām pusēm. Tad dalībvalstis sešu mēnešu laikā var iesniegt savus apsvērumus par šiem ziņojumiem. Vēlākais, vienu gadu pēc šīs direktīvas transponēšanas dienas Komisijai būtu jāsaņem kopsavilkuma ziņojums, pievienojot, ja vajadzīgs, priekšlikumus turpmākām iniciatīvām. Ja vajadzīgs, Komisija sadarbībā ar dalībvalstīm var tām palīdzēt izstrādāt kopēju metodi.
- (75) Tas, ka šajā direktīvā norādītas vairākas prasības, kas dalībvalstīm jāatceļ vai jāizvērtē transponēšanas periodā, neskar pārkāpumu procedūras pret dalībvalsti saistībā ar to, ka tā nav izpildījusi Līguma 43. vai 49. pantā paredzētos pienākumus.

- (76) Šī direktīva neskar Līguma 28. līdz 30. panta piemērošanu saistībā ar preču brīvu apriti. Ierobežojumi, kuri aizliegti atbilstīgi noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību, attiecas uz prasībām, ko piemēro attiecībā uz piekļuvi pakalpojumu darbībām vai to veikšanai, bet neattiecas uz prasībām, kuras piemēro pašām precēm.
- (77) Ja uzņēmējs ceļo uz citu dalībvalsti, lai tur veiktu pakalpojumu darbības, būtu jānošķir situācijas, uz kurām attiecas brīvība veikt uzņēmējdarbību, un situācijas, uz kurām, ņemot vērā attiecīgo darbību pagaidu raksturu, attiecas pakalpojumu brīva aprīte. Attiecībā un nošķirumu starp brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu aprīti galvenais elements - saskaņā ar Tiesas judikatūru - ir tas, vai uzņēmējs veic vai neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā tas sniedz attiecīgos pakalpojumus. Ja uzņēmējs veic uzņēmējdarbību tajā dalībvalstī, kurā sniedz pakalpojumus, tad viņam būtu jāpiemēro noteikumi par brīvību veikt uzņēmējdarbību. Turpretī, ja uzņēmējs neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā sniedz pakalpojumus, tad uz viņa darbībām būtu jāattiecas pakalpojumu brīvai aprītei. Tiesa ir konsekventi lēmusi, ka attiecīgo darbību pagaidu raksturs būtu jānosaka, ņemot vērā ne vien pakalpojuma sniegšanas ilgumu, bet arī regularitāti, periodiskumu un pastāvību. Tas, ka darbībai ir pagaidu raksturs, nedrīkstētu nozīmēt, ka pakalpojumu sniedzējs nedrīkstētu dalībvalstī, kurā tiek sniegts pakalpojums, izveidot dažas infrastruktūras formas, piemēram, biroju vai konsultāciju telpas, ciktāl tāda infrastruktūra ir vajadzīga attiecīgo pakalpojumu sniegšanai.
- (78) Lai nodrošinātu pakalpojumu brīvas aprītes faktisku īstenošanu un to, ka pakalpojumu sniedzēji un pakalpojumu saņēmēji var izmantot pakalpojumus un tos sniegt visā Kopienā neatkarīgi no valstu robežām, ir jāprecizē, ciktāl var piemērot tās dalībvalsts prasības, kurā pakalpojumu sniedz. Noteikti ir jāparedz, ka noteikumi par pakalpojumu sniegšanas brīvību nekavē dalībvalsti, kurā pakalpojumu sniedz, saskaņā ar 16. panta 1. punkta a) līdz c) apakšpunktā izstrādātajiem principiem noteikt savas īpašas prasības sakarā ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai veselības vai vides aizsardzības iemesliem.
- (79) Tiesa ir paudusi konsekventu nostāju, ka dalībvalstis patur tiesības veikt pasākumus, lai nepieļautu, ka pakalpojumu sniedzēji ļaunprātīgi izmanto iekšējā tirgus principus. Tas, vai pakalpojumu sniedzējs veicis ļaunprātīgu izmantošanu, būtu jānosaka katrā gadījumā atsevišķi.
- (80) Ir jānodrošina, lai pakalpojumu sniedzēji, pakalpojumu sniegšanas nolūkā ceļojot uz citu dalībvalsti, varētu ņemt līdzi iekārtas, kas būtiski nepieciešamas viņu pakalpojumu sniegšanai. Īpaši svarīgi ir novērst gadījumus, kad pakalpojumu bez šīm iekārtām nevar sniegt, vai situācijas, kad pakalpojumu sniedzējiem rodas papildu izdevumi, piemēram, lai noīrētu vai iegādātos citādas iekārtas nekā tās, ko viņi parasti lieto, vai kad pakalpojumu sniedzējiem ievērojami jāatkāpjas no veida, kā tie parasti veic savu darbību.
- (81) Jēdziens "iekārtas" neattiecas uz fiziskiem objektiem, ko pakalpojuma sniedzējs piegādā klientam vai kas pakalpojumu darbības rezultātā kļūst par fiziska objekta daļu, piemēram, celtniecības materiāli vai rezerves daļas, vai kas pakalpojuma sniegšanas laikā tiek patērēti vai atstāti uz vietas, piemēram, degviela, sprāgstvielas, pirotehnika, pesticīdi, indes vai zāles.
- (82) Šīs direktīvas noteikumi nedrīkstētu liegt dalībvalstīm piemērot noteikumus par nodarbinātības nosacījumiem. Noteikumiem, kas pieņemti atbilstīgi normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, saskaņā ar Līgumu vajadzētu būt attaisnotiem ar darba ņēmēju aizsardzības iemesliem, nediskriminējošiem, vajadzīgiem un samērīgiem, kā to interpretē Tiesa, un tiem būtu jāatbilst citiem attiecīgiem Kopienas tiesību aktiem.
- (83) Ir jānodrošina, ka no noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību var atkāpties tikai tajās jomās, uz kurām attiecas atkāpes. Šīs atkāpes ir vajadzīgas, lai ņemtu vērā iekšējā tirgus integrācijas pakāpi vai dažus Kopienas instrumentus attiecībā uz pakalpojumiem, saskaņā ar kuriem pakalpojumu sniedzējam piemēro tiesību aktus, kas nav uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts tiesību akti. Turklāt izņēmuma kārtā atsevišķos gadījumos un saskaņā ar konkrētiem strikti procesuāliem un būtiskiem nosacījumiem būtu jāpieņem pasākumi pret kādu konkrētu pakalpojumu sniedzēju. Papildus tam, jebkāds pakalpojumu brīvas aprītes ierobežojums būtu jāatļauj izņēmuma kārtā tikai tad, ja tas ir savienojams ar pamattiesībām, kuras ir Kopienas tiesiskajā sistēmā ierakstīto vispārīgo tiesību principu sastāvdaļa.
- (84) Atkāpei no noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību attiecībā uz pasta pakalpojumiem būtu jāattiecas gan uz darbībām, kuras drīkst veikt tikai vispārējo pakalpojumu sniedzējs, gan uz citiem pasta pakalpojumiem.

- (85) Atkāpei no noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību attiecībā uz parādu atgūšanu tiesas ceļā un atsaucēi uz nākotnē iespējamo saskaņošanas instrumentu būtu jāattiecas vienīgi uz piekļuvi tādām darbībām, kuras galvenokārt ir saistītas ar prasību par parādu atgūšanu celšanu tiesā, un šo darbību veikšanu.
- (86) Šai direktīvai nevajadzētu skart nodarbinātības nosacījumus, kas saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 96/71/EK (1996. gada 16. decembris) par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas jomā ⁽¹⁾ attiecas uz darba ņēmējiem, kuri ir nosūtīti sniegt pakalpojumu citas dalībvalsts teritorijā. Šādos gadījumos Direktīvā 96/71/EK paredzēts, ka pakalpojumu sniedzējiem jāievēro nodarbinātības nosacījumi konkrēti uzskatītās jomās, kas ir spēkā dalībvalstī, kur tiek sniegts pakalpojums. Tās ir šādas: maksimālais darba laiks un minimālais atpūtas laiks, minimālais apmaksātais ikgadējais atvaļinājums, minimālās atalgojuma likmes, tai skaitā likme par virsstundām, noteikumi attiecībā uz darba ņēmēju nolīgšanu, īpaši uz pagaidu nodarbinātības uzņēmumu nodrošinātu darba ņēmēju aizsardzību, veselību, drošību un higiēna darba vietā, aizsardzības pasākumi saistībā ar nodarbinātības nosacījumiem grūtniecēm vai sievietēm, kas nesen dzemdējušas, bērniem un jauniešiem, vienlīdzīga attieksme pret vīriešiem un sievietēm un citi nediskriminācijas noteikumi. Tas attiecas ne tikai uz tiesību aktos paredzētajiem nodarbinātības nosacījumiem, bet arī uz nodarbinātības nosacījumiem, kas paredzēti kolektīvajos līgumos vai arbitrāžas lēmumos, kuri oficiāli paziņoti vai *de facto* vispārēji piemērojami Direktīvas 96/71/EK izpratnē. Turklāt šai direktīvai nevajadzētu kavēt dalībvalstis sakarā ar sabiedriskās kārtības apsvērumiem piemērot nodarbinātības nosacījumus arī jautājumiem, kas nav uzskaitīti Direktīvas 96/71/EK 3. panta 1. punktā.
- (87) Šai direktīvai tāpat nevajadzētu skart nodarbinātības nosacījumus gadījumos, kad darba ņēmējs, kuru nodarbina pārrobežu pakalpojuma sniegšanai, ir pieņemts darbā tajā dalībvalstī, kur šo pakalpojumu sniedz. Turklāt šī direktīva nedrīkstētu skart tās dalībvalsts, kur pakalpojums tiek sniegts, tiesības noteikt darba attiecību pastāvēšanu un atšķirību starp pašnodarbinātām un nodarbinātajām personām, tostarp "neistām pašnodarbinātām personām". Šajā jautājumā būtiskai darba attiecību pazīmei Līguma 39. panta izpratnē vajadzētu būt faktam, ka kāda persona zināmu laika brīdī sniedz pakalpojumus citai personai un dara to tās vadībā, par to saņemot atlīdzību; jebkura darbība, ko kāda persona veic ārpus padotības attiecībām, klasificējama kā darbība, kura netiek veikta kā algots darbs Līguma 43. un 49. panta nolūkos.
- (88) Noteikumi par pakalpojumu sniegšanas brīvību nebūtu jāpiemēro, ja saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem kādā dalībvalstī noteiktu darbību drīkst veikt vienīgi konkrētas profesijas pārstāvji, piemēram, ja prasības, kas juridiskas konsultācijas ļauj sniegt vienīgi juristiem.
- (89) Atkāpe no noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību jautājumos saistībā ar tādu transportlīdzekļu reģistrāciju, kuriem izpirkumnoma noformēta citā dalībvalstī nekā tajā, kur tos lieto, izriet no Tiesas judikatūras, kura ir atzinusi, ka dalībvalsts atbilstīgi samērīguma nosacījumiem var uzlikt šādu pienākumu, ja transportlīdzekļus izmanto tās teritorijā. Šis izņēmums neattiecas uz gadījuma rakstura īri vai īri uz laiku.
- (90) Šo direktīvu nevajadzētu piemērot līgumattiecībām starp pakalpojumu sniedzēju un klientu, kā arī starp darba devēju un darba ņēmēju. Pakalpojumu sniedzēja līgumsaistībām un ārpuslīgumiskajām saistībām piemērojamie tiesību akti būtu jāreglamentē starptautiskajām privāttiesībām.
- (91) Dalībvalstīm ir jāļauj izņēmuma kārtā un katru gadījumu skatot atsevišķi pakalpojumu drošības dēļ veikt pasākumus, ar ko tās attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju, kurš veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, atkāpjas no šajā direktīvā paredzētajiem noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību. Tomēr iespējai veikt šādus pasākumus vajadzētu būt tikai tad, ja nepastāv saskaņošana Kopienas līmenī.
- (92) Pakalpojumu brīvas aprites ierobežojumi, kas ir pretrunā ar šo direktīvu, var rasties ne tikai no pasākumiem, kurus piemēro pakalpojumu sniedzējiem, bet arī no daudzajiem šķēršļiem pakalpojumu saņēmējiem, sevišķi patērētājiem. Šajā direktīvā piemēra pēc norādīti daži ierobežojumu veidi, kurus piemēro pakalpojumu saņēmējam, kas vēlas izmantot kādu pakalpojumu, kuru nodrošina pakalpojumu sniedzējs, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī. Tas ietver arī gadījumus, kad pakalpojumu saņēmējiem ir pienākums saņemt no savām kompetentajām iestādēm atļauju vai sniegt tām deklarāciju, lai varētu saņemt pakalpojumu no pakalpojuma sniedzēja, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī. Tas neattiecas uz vispārējām atļauju piešķiršanas sistēmām, ko piemēro arī tad, ja izmanto tāda pakalpojumu sniedzēja pakalpojumu, kurš veic uzņēmējdarbību tajā pašā dalībvalstī.

(1) OV L 18, 21.1.1997., 1. lpp.

- (93) Jēdziens par finansiālu atbalstu, ko sniedz par konkrēta pakalpojuma izmantošanu, nedrīkstētu attiekties ne uz dalībvalstu sniegtā atbalsta shēmām, jo īpaši sociālajā jomā vai kultūras nozarē, uz kurām attiecas Kopienas konkurences noteikumi, ne arī uz vispārīgu finansiālu atbalstu, kas nav saistīts ar konkrēta pakalpojuma izmantošanu, piemēram, uz stipendijām vai aizdevumiem studentiem.
- (94) Saskaņā ar Līguma noteikumiem par pakalpojumu brīvu apriti ir aizliegta diskriminācija pakalpojumu saņēmēja valstspiederības vai viņa atrašanās valsts vai vietas dēļ. Šāda diskriminācija var izpausties kā tikai citu dalībvalstu valstspiederīgajiem uzlikts pienākums – lai varētu izmantot pakalpojumu vai baudīt labvēlīgākus nosacījumus vai cenas, iesniegt dokumentu oriģinālus, apliecinātas kopijas, valstspiederību apliecināšu dokumentu vai dokumentu oficiālus tulkojumus. Tomēr diskriminējošu prasību aizliegums nedrīkstētu liegt piešķirt priekšrocības dažiem pakalpojumu saņēmējiem, jo īpaši saistībā ar tarifiem, ja tā pamatā ir likumīgi un objektīvi kritēriji.
- (95) Nediskriminēšanas princips iekšējā tirgū nozīmē, ka pakalpojumu saņēmējam un jo īpaši patērētājam nedrīkst liegt vai ierobežot piekļuvi sabiedrībai pieejamam pakalpojumam, piemērojot kritēriju, kas iekļauts publiskotos vispārīgos nosacījumos un saistās ar pakalpojuma saņēmēja valstspiederību vai dzīvesvietu. No tā neizriet, ka nelikumīga diskriminācija ir gadījumā, ja šādos vispārīgos nosacījumos ir paredzēti atšķirīgi tarifi un nosacījumi pakalpojuma sniegšanai, ja šie tarifi, cenas un nosacījumi tiek pamatoti ar objektīviem iemesliem, kas dažādās valstīs var atšķirties, piemēram, papildu izmaksas attāluma dēļ vai pakalpojuma sniegšanas tehnisko īpatnību dēļ vai atšķirīgi tirgus apstākļi, piemēram, lielāks vai mazāks pieprasījums atkarībā no sezonas, dažādi atvaļinājuma periodi dalībvalstīs, dažādas konkurentu cenas, vai papildu riski, kas saistīti ar noteikumiem, kuri atšķiras no uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts noteikumiem. Tāpat no tā neizriet, ka pakalpojuma nesniegšana patērētājam vajadzīgo intelektuālā īpašuma tiesību trūkuma dēļ konkrētā teritorijā būtu nelikumīga diskriminācija.
- (96) Ir lietderīgi noteikt, ka pakalpojumu sniedzējam ir jānorāda sava elektroniskā adrese, tostarp tīmekļa vietnes adrese, jo tas viens no līdzekļiem, kā padarīt pakalpojumu saņēmējam viegli pieejamu to informāciju, kuru pakalpojumu sniedzējam ir pienākums nodrošināt pakalpojumu saņēmējam. Turklāt pienākums darīt pieejamu noteiktu informāciju pakalpojumu sniedzēja informatīvajos dokumentos, kur sāki izklāstīti viņa pakalpojumi, nebūtu jāattiecinā uz tādiem vispārējā rakstura komerciāliem paziņojumiem kā reklāma, bet gan drīzāk uz dokumentiem, kuros ir sniegts sīks piedāvāto pakalpojumu apraksts, tostarp uz dokumentiem tīmekļa vietnē.
- (97) Šajā direktīvā ir jāparedz konkrēti noteikumi par pakalpojumu augstu kvalitāti, lai jo īpaši nodrošinātu informācijas un pārskatāmības prasību ievērošanu. Šos noteikumus vajadzētu piemērot, gan sniedzot pārrobežu pakalpojumus starp dalībvalstīm, gan gadījumos, kad dalībvalstī pakalpojumus sniedz pakalpojumu sniedzējs, kas veic uzņēmējdarbību šajā dalībvalstī, neuzliekot nevajadzīgu apgrūtinājumu MVU. Noteikumi nekādi nedrīkstētu liegt dalībvalstīm saskaņā ar šo direktīvu un citiem Kopienas tiesību aktiem piemērot citādas vai papildu kvalitātes prasības.
- (98) Uzņēmējam, kas sniedz pakalpojumus, kuri saistīti ar tiešu un konkrētu risku pakalpojumu saņēmēja vai trešās personas veselībai, drošībai vai finansēm, principā vajadzētu būt atbilstīgai profesionālās atbildības apdrošināšanai vai citam līdzvērtīgam vai salīdzināmam garantijas veidam, kas, jo īpaši, nozīmē to, ka parasti šādam uzņēmējam vajadzētu būt atbilstīgam apdrošināšanas segumam attiecībā uz tiem pakalpojumiem, kurus sniedz vienā vai vairākās dalībvalstīs, izņemot uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalstī.
- (99) Apdrošināšanai vai garantijai vajadzētu atbilst riska būtībai un apjomam. Tādēļ būtu nepieciešams, lai pakalpojumu sniedzējam pārrobežu apdrošināšanas segums būtu vienīgi tad, ja šis pakalpojumu sniedzējs faktiski sniedz pakalpojumus citās dalībvalstīs. Dalībvalstīm nevajadzētu pieņemt sīkākus noteikumus par apdrošināšanas segumu un noteikt, piemēram, minimālo apdrošināšanas summas robežvērtību vai ierobežojumus neiekļaušanai apdrošināšanas segumā. Pakalpojumu sniedzējiem un apdrošināšanas uzņēmumiem būtu jā saglabā nepieciešamā elastība un sarunās jāvienojas par tādām apdrošināšanas polisēm, kas tieši atbilst riska būtībai un apjomam. Turklāt nav nepieciešams ar tiesību aktiem noteikt pienākumu veikt atbilstīgu apdrošināšanu. Vajadzētu būt pietiekami, ja apdrošināšanas pienākums ir iekļauts profesionālu organizāciju pieņemtos ētikas noteikumos. Visbeidzot, apdrošināšanas uzņēmumiem nevajadzētu būt pienākumam nodrošināt apdrošināšanas segumu.
- (100) Ir jālikvidē absolūtie aizliegumi reglamentēto profesiju komerciāliem paziņojumiem, nevis atceļot aizliegumus attiecībā uz komerciāla paziņojuma saturu, bet gan atceļot tos aizliegumus, kuri vispārējā veidā un konkrētai profesijai aizliedz vienu vai vairākus komerciālo paziņojumu veidus, piemēram, jebkādas reklāmas aizliegumu vienā vai vairākos konkrētos plašsaziņas līdzekļos. Attiecībā uz komerciālo paziņojumu saturu un metodēm profesiju pārstāvjus ir jā mudina saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem izstrādāt Kopienas līmeņa rīcības kodeksus.

- (101) Pakalpojumu saņēmējiem un jo īpaši patērētājiem ir nepieciešams un ir viņu interesēs, lai tiktu nodrošināts, ka pakalpojumu sniedzējiem ir iespēja piedāvāt daudzozaru pakalpojumus, un lai ierobežojumi šajā sakarā tiktu samazināti tikai līdz tam, kas nepieciešams, lai nodrošinātu reglamentēto profesiju objektivitāti, neatkarību un integritāti. Tas neietekmē nedz konkrētu darbību veikšanas ierobežojumus vai aizliegumus, kuru mērķis ir nodrošināt neatkarību gadījumos, kad dalībvalsts kādam pakalpojumu sniedzējam uztic konkrētu uzdevumu, jo īpaši pilsētas attīstības jomā, nedz arī konkurences noteikumu piemērošanu.
- (102) Lai palielinātu pārskatāmību un veicinātu uz salīdzināmiem kritērijiem balstītus novērtējumus par pakalpojumu saņēmējiem piedāvāto un sniegto pakalpojumu kvalitāti, ir svarīgi, lai būtu viegli pieejama informācija par kvalitātes marķējumu un citu atšķirības zīmju nozīmi saistībā ar šiem pakalpojumiem. Šī prasība pēc pārskatāmības ir sevišķi svarīga tādās jomās kā tūrisms, sevišķi viesnīcu nozarē, kur tiek plaši izmantota klasifikācijas sistēma. Turklāt ir lietderīgi izpētīt, cik lielā mērā Eiropas līmeņa standartizācija varētu uzlabot pakalpojumu salīdzināmību un kvalitāti. Eiropas standartus izstrādā Eiropas standartu noteicēj institūcijas – Eiropas Standartizācijas komiteja (CEN), Eiropas Elektrotehnikas standartizācijas komiteja (CENELEC) un Eiropas Telekomunikāciju standartu institūts (ETSI). Ja vajadzīgs, Komisija saskaņā ar procedūram, kuras noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), kas nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu, un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā⁽¹⁾, var dot uzdevumu izstrādāt īpašus Eiropas standartus.
- (103) Lai risinātu iespējamās problēmas saistībā ar tiesas nolēmumu izpildi, ir lietderīgi noteikt, ka dalībvalstis atzīst līdzvērtīgas garantijas, ko sniedz tādas citās dalībvalstīs uzņēmējdarbību veicošas iestādes vai struktūras kā bankas, apdrošināšanas pakalpojumu sniedzēji vai citi finanšu pakalpojumu sniedzēji.
- (104) Dalībvalsts patērētāju aizsardzības iestāžu tīkla izveide, uz ko attiecas Regula (EK) Nr. 2006/2004, papildina šajā direktīvā noteikto sadarbību. Patērētāju aizsardzības tiesību aktu piemērošana pārrobežu situācijās, sevišķi saistībā ar jaunu tirdzniecības un pārdošanas praksi, kā arī vajadzība likvidēt dažus specifiskus šķēršļus sadarbībai šajā jomā rada vajadzību pēc ciešākas dalībvalstu sadarbības. Šajā jomā sevišķi ir jānodrošina, lai dalībvalstis pieprasītu nelikumīgu darbību pārtraukšanu, ko veic to teritorijā esoši uzņēmēji, kuru mērķis ir patērētāji citā dalībvalstī.
- (105) Lai nodrošinātu pareizu iekšējā pakalpojumu tirgus darbību, būtiski svarīga ir administratīvā sadarbība. Dalībvalstu sadarbības trūkuma rezultātā pakalpojumu sniedzējiem tiek piemērots krietni vairāk noteikumu un pārklājas pārrobežu darbību kontrole, un to var izmantot arī negodīgi tirgotāji, lai izvairītos no uzraudzības vai apietu piemērojamos valstu noteikumus pakalpojumu jomā. Tādēļ dalībvalstu efektīvas sadarbības nodrošināšanai ir būtiski svarīgi noteikt skaidrus, juridiski saistošus pienākumus.
- (106) Nodaļas par administratīvo sadarbību nolūkos “uzraudzībai” būtu jāattiecas uz tādām darbībām kā pārraudzība un faktu konstatēšana, problēmu risināšana, sankciju ieviešana un īstenošana un turpmāki pasākumi.
- (107) Parastos apstākļos savstarpējai palīdzībai būtu jānotiek tieši starp kompetentajām iestādēm. Būtu jāprasa, lai dalībvalstu norīkote sadarbības punkti atvieglina šo procesu vienīgi grūtību gadījumā, piemēram, ja nepieciešama palīdzība, lai noteiktu attiecīgo kompetento iestādi.
- (108) Daži savstarpējās palīdzības pienākumi būtu jāpiemēro visiem jautājumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, tostarp arī tajos gadījumos, kad pakalpojumu sniedzējs sāk veikt uzņēmējdarbību citā dalībvalstī. Citi savstarpējās palīdzības pienākumi būtu jāpiemēro vienīgi pārrobežu pakalpojumu sniegšanai, ja piemēro noteikumus par pakalpojumu sniegšanas brīvību. Vēl citi pienākumi būtu jāpiemēro jebkādai pārrobežu pakalpojumu sniegšanai, tostarp tajās jomās, kurām nepiemēro noteikumus par pakalpojumu sniegšanas brīvību. Pārrobežu pakalpojumu sniegšanai būtu jāietver gadījumi, kad pakalpojumus sniedz no attāluma un pakalpojumu saņēmējs pakalpojumu saņemšanas nolūkos dodas uz pakalpojumu sniedzēja uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsti.
- (109) Ja pakalpojumu sniedzējs uz laiku pārceļas uz kādu dalībvalsti, kas nav uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts, ir jāparedz savstarpēja palīdzība starp šīm divām dalībvalstīm, lai pirmā minētā dalībvalsts pēc uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts pieprasījuma – vai pēc savas iniciatīvas, ja veicama vienīgi faktu pārbaude – varētu veikt pārbaudes, inspekcijas un izmeklēšanu.
- (110) Dalībvalstīm nevajadzētu būt iespējamam apiet šajā direktīvā izstrādātos noteikumus, tostarp noteikumus par pakalpojumu sniegšanas brīvību, veicot pārbaudes, inspekcijas vai izmeklēšanas, kas ir diskriminējošas vai nesamērīgas.

⁽¹⁾ OV L 204, 21.7.1998., 37. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar 2003. gada Pievienošanās aktu.

(111) Šīs direktīvas noteikumi par informācijas apmaiņu attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju labu reputāciju nedrīkstētu kavēt iniciatīvas policijas un tiesu iestāžu sadarbībā krimināllietās, jo īpaši informācijas apmaiņu starp dalībvalstu tiesībsaizsardzības iestādēm un sodāmības reģistriem.

(112) Dalībvalstu sadarbībai nepieciešama labi funkcionējoša elektroniska informācijas sistēma, lai kompetentās iestādes varētu viegli noteikt atbilstīgos partnerus citās dalībvalstīs un efektīvi ar tiem sazināties.

(113) Jānosaka, ka dalībvalstīm sadarbībā ar Komisiju ir jāmudina ieinteresētās puses izstrādāt Kopienas līmeņa rīcības kodeksus, kuru mērķis jo īpaši ir veicināt pakalpojumu kvalitāti, ņemot vērā katras profesijas īpatnības. Šiem rīcības kodeksiem būtu jāatbilst Kopienas tiesību aktiem, sevišķi konkurences tiesību aktiem. Tiem vajadzētu būt saderīgiem ar juridiski saistošiem noteikumiem, kas nosaka profesionālo ētiku un rīcību dalībvalstīs.

(114) Dalībvalstīm būtu jāmudina sevišķi profesionālās struktūras, organizācijas un apvienības izstrādāt Kopienas līmeņa rīcības kodeksus. Šajos rīcības kodeksos, ņemot vērā katras profesijas īpatnības, būtu jāiekļauj noteikumi par komerciāliem paziņojumiem attiecībā uz reglamentētajām profesijām un reglamentēto profesiju profesionālās ētikas un rīcības noteikumi, kuru mērķis jo īpaši ir nodrošināt neatkarību, objektivitāti un dienesta noslēpuma glabāšanu. Šādos rīcības kodeksos būtu jāiekļauj arī nosacījumi, kas attiecas uz nekustamā īpašuma aģentu darbību. Dalībvalstīm būtu jāveic papildu pasākumi, lai mudinātu profesionālās struktūras, organizācijas un apvienības valsts līmenī īstenot Kopienas līmenī pieņemtos rīcības kodeksus.

(115) Kopienas līmeņa rīcības kodeksu nolūks ir noteikt rīcības standartu minimumu, un tie papildina dalībvalstu tiesiskās prasības. Tie neliedz dalībvalstīm saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem savos tiesību aktos paredzēt stingrākus pasākumus vai valstu profesionālajām struktūrām savos valsts mēroga rīcības kodeksos paredzēt lielāku aizsardzību.

(116) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus – proti, likvidēt šķēršļus pakalpojumu sniedzēju brīvībai veikt uzņēmējdarbību dalībvalstīs un pakalpojumu sniegšanas brīvībai starp dalībvalstīm – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka minētās rīcības mēroga dēļ šos mērķus labāk var sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz

vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi šo mērķu sasniegšanai.

(117) Šīs direktīvas īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību ⁽¹⁾,

(118) Saskaņā ar 34. punktu Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu ⁽²⁾ dalībvalstīm ir ieteikts gan savām vajadzībām, gan Kopienas interesēs izstrādāt savas tabulas, kas pēc iespējas precīzāk atspoguļotu atbilstību starp šo direktīvu un tās transponēšanas pasākumiem, un padarīt tās publiski pieejamas,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

1. pants

Temats

1. Šajā direktīvā ir paredzēti vispārīgi noteikumi, lai atvieglinātu to, kā pakalpojumu sniedzēji īsteno brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti, vienlaikus saglabājot augstu pakalpojumu kvalitātes līmeni.

2. Šī direktīva neattiecas ne uz vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumu liberalizāciju, kurus var sniegt vienīgi publiskas vai privātas struktūras, nedz arī uz tādu publisko struktūru privatizāciju, kuras sniedz pakalpojumus.

3. Šī direktīva neattiecas ne uz pakalpojumu sniedzēju monopolu likvidēšanu, nedz uz dalībvalstu piešķirtu atbalstu, uz ko attiecas Kopienas konkurences noteikumi.

Šī direktīva neietekmē dalībvalstu brīvību saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem noteikt, ko tās uzskata par vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumiem, kā šie pakalpojumi būtu jāorganizē un jāfinansē saskaņā ar noteikumiem par valsts atbalstu un kādi īpaši pienākumi būtu jānosaka šo pakalpojumu sakarā.

4. Šī direktīva neskar Kopienas līmenī vai valsts līmenī saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem veiktus pasākumus, lai aizsargātu vai veicinātu kultūras vai valodu dažādību vai plašsaziņas līdzekļu plurālismu.

⁽¹⁾ OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp. Lēmumā grozījumi izdarīti ar lēmumu 2006/512/EK (OV L 200, 22.7.2006., 11. lpp.)

⁽²⁾ OV C 321, 31.12.2003., 1. lpp.

5. Šī direktīva neskar dalībvalstu krimināltiesību normas. Dalībvalstis tomēr nedrīkst ierobežot pakalpojumu sniegšanas brīvību, piemērojot krimināltiesību normas, kuras īpaši reglamentē vai ietekmē piekļuvi pakalpojumu darbībām vai to veikšanu, tādējādi apejot šajā direktīvā paredzētos noteikumus.

6. Šī direktīva neskar darba tiesības, proti, jebkurus tiesību aktos vai līgumos paredzētus noteikumus, kuri attiecas uz nodarbinātības nosacījumiem, darba apstākļiem, tostarp veselības aizsardzību un drošību darbā, un darba devēju un darba ņēmēju savstarpējām attiecībām un kuras dalībvalstis piemēro atbilstīgi saviem tiesību aktiem, kas ir saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem. Tāpat šī direktīva neskar dalībvalstu sociālā nodrošinājuma tiesību aktus.

7. Šī direktīva neskar pamattiesību īstenošanu, kā tās atzītas dalībvalstīs un Kopienas tiesību aktos. Tāpat tā neskar tiesības apspriest, noslēgt un īstenot koplīgumus, kā arī veikt protesta akcijas saskaņā ar valsts tiesību aktiem un praksi, kas ir saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem.

2. pants

Piemērošanas joma

1. Šo direktīvu piemēro pakalpojumiem, ko sniedz pakalpojumu sniedzēji, kuri veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī.

2. Šo direktīvu nepiemēro šādām darbībām:

- a) vispārējas nozīmes pakalpojumiem, kas nav saimnieciski pakalpojumi;
- b) finanšu pakalpojumiem, piemēram, banku darbībai, aizdevumiem, apdrošināšanai un pārapsedrošināšanai, darba devēju vai privātām pensijām, vērtspapīriem, ieguldījumu fondiem, maksājumiem un ieguldījumu konsultācijām, tostarp pakalpojumiem, kas uzskaitīti Direktīvas 2006/48/EK I pielikumā;
- c) elektronisko komunikāciju pakalpojumiem un tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un pakalpojumiem jomās, uz ko attiecas Direktīvas 2002/19/EK, 2002/20/EK, 2002/21/EK, 2002/22/EK un 2002/58/EK;
- d) pakalpojumiem pārvadājumu jomā, tostarp ostu pakalpojumiem, kas ir Līguma V sadaļas piemērošanas jomā;
- e) pagaidu darba aģentūru pakalpojumiem;
- f) veselības aprūpes pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai tos sniedz ar veselības aprūpes iestāžu starpniecību, no veida, kā tie organizēti vai finansēti valsts līmenī, un no tā, vai tie ir publiski vai privāti;

- g) audiovizuālajiem pakalpojumiem, tostarp kinematogrāfijas pakalpojumiem, neatkarīgi no ražošanas, izplatīšanas un pārraidīšanas veida, un radio apraidi;
 - h) azartspēļu darbībām, kas ietver derības uz naudas likmēm nejaušības spēlēs, tostarp loterijām, azartspēlēm kazino un derību darījumiem;
 - i) darbībām, kas saistītas ar valsts varas īstenošanu, kā noteikts Līguma 45. pantā.
 - j) sociālajiem pakalpojumiem, ko valsts, valsts pilnvaroti pakalpojumu sniedzēji vai valsts atzītas labdarības iestādes sniedz saistībā ar sociālajām mājām, bērnu aprūpi un atbalstu tādām ģimenēm un personām, kam pastāvīgi vai īslaicīgi vajadzīga palīdzība;
 - k) privātiem drošības pakalpojumiem;
 - l) pakalpojumiem, ko sniedz notāri un tiesu izpildītāji, kuri iecelti ar oficiālu valdības aktu.
3. Šo direktīvu nepiemēro nodokļu jomai.

3. pants

Saistība ar citiem Kopienas tiesību aktiem

1. Ja šīs direktīvas noteikumi ir pretrunā ar kādiem noteikumiem citā Kopienas tiesību aktā, ar kuru regulē īpašus aspektus piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai konkrētās nozarēs vai konkrētās profesijās, šā cita Kopienas tiesību akta noteikumi prevalē, un tos piemēro attiecīgajās nozarēs vai profesijās. Minētie tiesību akti ietver šādus aktus:

- a) Direktīva 96/71/EK;
 - b) Regula (EEK) Nr. 1408/71;
 - c) Padomes Direktīva 89/552/EEK (1989. gada 3. oktobris) par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos⁽¹⁾;
 - d) Direktīva 2005/36/EK.
2. Šī direktīva neattiecas uz starptautisko privāttiesību noteikumiem, jo īpaši noteikumiem par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām un ārpuslīgumiskām saistībām, tostarp uz noteikumiem, kas garantē, ka patērētāji var izmantot aizsardzību, kuru tiem nodrošina patērētāju aizsardzības noteikumi, kas paredzēti viņu dalībvalsts tiesību aktos patērētāju tiesību jomā.

⁽¹⁾ OV L 298, 17.10.1989., 23. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/36/EK (OV L 202, 30.7.1997., 60. lpp.).

3. Dalībvalstis šīs direktīvas noteikumus piemēro saskaņā ar Līguma noteikumiem par tiesībām veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti.

4. pants

Definīcijas

Šīs direktīvas nolūkos piemēro šādas definīcijas:

- 1) “pakalpojums” ir jebkāda pašnodarbināta saimnieciskā darbība, parasti par atlīdzību, kā minēts Līguma 50. pantā;
- 2) “pakalpojumu sniedzējs” ir jebkura fiziskā persona, kas ir kādas dalībvalsts valstspiederīgais, vai jebkura juridiskā persona, kā minēts Līguma 48. pantā un kas veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, un kuras piedāvā vai sniedz pakalpojumus;
- 3) “pakalpojumu saņēmējs” ir jebkura fiziskā persona, kas ir kādas dalībvalsts valstspiederīgais vai kas izmanto tai ar Kopienas tiesību aktiem piešķirtās tiesības, vai jebkura juridiskā persona, kā minēts Līguma 48. pantā un kas veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, un kuras ar profesionālo darbību saistītiem vai nesaistītiem mērķiem izmanto vai vēlas izmantot pakalpojumu;
- 4) “uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts” ir dalībvalsts, kuras teritorijā attiecīgo pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību;
- 5) “uzņēmējdarbības veikšana” ir faktiska pašnodarbinātas darbības veikšana, kā minēts Līguma 43. pantā, kuru pakalpojumu sniedzējs veic uz nenoteiktu laiku, izmantojot stabilu infrastruktūru, no kuras faktiski tiek īstenota pakalpojumu sniegšanas darbība;
- 6) “atļauju piešķiršanas sistēma” ir jebkura procedūra, saskaņā ar kuru pakalpojumu sniedzējam vai pakalpojumu saņēmējam faktiski ir jāveic noteiktas darbības, lai no kompetentas iestādes saņemtu formālu lēmumu vai netiešu lēmumu attiecībā uz piekļuvi kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu;
- 7) “prasība” ir jebkurš pienākums, aizliegums, nosacījums vai ierobežojums, kas paredzēts dalībvalstu normatīvajos vai administratīvajos aktos vai kas izriet no judikatūras, administratīvās prakses, profesionālo organizāciju noteikumiem vai profesionālo apvienību vai citu profesionālo organizāciju kopējiem noteikumiem, kuri pieņemti, tām rīkojoties juridiski patstāvīgi; par prasībām šīs direktīvas izpratnē neuzskata noteikumus, kas ietverti koplīgumos, par kuriem vienojušies sociālie partneri;
- 8) “sevišķi svarīgi iemesli saistībā ar sabiedrības interesēm” ir iemesli, kas par tādiem atzīti Tiesas judikatūrā, tostarp šādi iemesli: sabiedriskā kārtība; valsts drošība; sabiedrības drošums; veselības aizsardzība; sociālā nodrošinājuma shēmas finansiālā līdzsvara saglabāšana; patērētāju, pakalpojumu

saņēmēju un darba ņēmēju aizsardzība; tirdzniecības darījumu taisnīgums; krāpšanas apkarošana; vides un pilsētvides aizsardzība; dzīvnieku veselība; intelektuālais īpašums; valsts vēstures un mākslas mantojuma saglabāšana; sociālās politikas mērķi un kultūras politikas mērķi;

- 9) “kompetentā iestāde” ir jebkura struktūra vai iestāde, kurai dalībvalstī ir uzraudzības vai reglamentējoša loma attiecībā uz pakalpojumu darbībām, tostarp, jo īpaši, pārvaldes iestādes, tostarp tiesas, kas veic šādu uzdevumu, profesionālās organizācijas un tās profesionālās apvienības vai citas profesionālās organizācijas, kas, rīkojoties juridiski patstāvīgi, kolektīvi reglamentē piekļuvi pakalpojumu darbībām vai to veikšanu;
- 10) “dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumu” ir dalībvalsts, kurā pakalpojumu sniedz tāds pakalpojumu sniedzējs, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī;
- 11) “reglamentēta profesija” ir profesionāla darbība vai profesionālu darbību kopums, kā minēts Direktīvas 2005/36/EK 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā;
- 12) “komerciāls paziņojums” ir jebkāda veida paziņojums ar nolūku tieši vai netieši popularizēt kāda uzņēmuma, organizācijas vai personas, kas veic komerciālu vai rūpniecisku darbību vai nodarbojas ar amatniecību vai reglamentētu profesiju, preces, pakalpojumus vai tēlu. Turpmāk minētais pats par sevi nav komerciāls paziņojums:
 - a) informācija, kas dod iespēju tieši piekļūt uzņēmuma, organizācijas vai personas darbībai, tostarp, jo īpaši, domēna vārds vai elektroniskā pasta adrese;
 - b) tādi paziņojumi attiecībā uz uzņēmuma, organizācijas vai personas precēm, pakalpojumiem vai tēlu, kuri apkopoti neatkarīgi, jo īpaši ja tos sniedz bez atlīdzības.

II NODAĻA

PĀRVALDĪBAS VIENKĀRŠOŠANA

5. pants

Procedūru vienkāršošana

1. Dalībvalstis izskata procedūras un formalitātes, ko piemēro piekļuvei pakalpojumu darbībai un tās veikšanai. Ja saskaņā ar šo punktu izskatītās procedūras un formalitātes nav pietiekami vienkāršas, dalībvalstis tās vienkāršo.
2. Komisija saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto procedūru var ieviest saskaņotās veidlapas Kopienas līmenī. Šīs veidlapas ir līdzvērtīgas sertifikātiem, apliecinājumiem un jebkādiem citiem dokumentiem, kurus prasa no pakalpojumu sniedzēja.

3. Ja dalībvalstis prasa, lai pakalpojumu sniedzējs vai pakalpojumu saņēmējs iesniedz sertifikātu, apliecinājumu vai jebkādu citu dokumentu, kas pierāda, ka prasība ir izpildīta, tās pieņem jebkuru citas dalībvalsts dokumentu, kam ir līdzvērtīgs mērķis vai no kura ir saprotams, ka attiecīgā prasība ir izpildīta. Dalībvalstis nevar pieprasīt, lai citas dalībvalsts dokuments tiktu iesniegts kā oriģināleksemplārs vai apliecināta kopija, vai apliecināts tulkojums, izņemot gadījumus, kas paredzēti citos Kopienas tiesību aktos, vai gadījumus, kad šāda prasība ir pamatota ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm, tostarp saistībā ar sabiedrisko kārtību un sabiedrības drošumu.

Šā punkta pirmā daļa neietekmē dalībvalstu tiesības prasīt neapliecinātus dokumentu tulkojumus kādā no to valsts valodām.

4. Šā panta 3. punktu nepiemēro dokumentiem, kas minēti Direktīvas 2005/36/EK 7. panta 2. punktā un 50. pantā, 45. panta 3. punktā, 46., 49. un 50. pantā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2004/18/EK (2004. gada 31. marts) par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru ⁽¹⁾, 3. panta 2. punktā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 98/5/EK (1998. gada 16. februāris) par pasākumiem, lai atvieglotu advokāta profesijas pastāvīgu praktizēšanu dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā iegūta kvalifikācija ⁽²⁾, Padomes Pirmajā direktīvā 68/151/EEK (1968. gada 9. marts) par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 58. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses ⁽³⁾, un Padomes Vienpadsmitajā direktīvā 89/666/EEK (1989. gada 21. decembris) par informācijas sniegšanas prasībām attiecībā uz filiālēm, ko kādā dalībvalstī atvērušas noteiktu veidu sabiedrības, uz kurām attiecas citas valsts tiesību akti ⁽⁴⁾.

6. pants

Vienoti kontaktpunkti

1. Dalībvalstis nodrošina, ka turpmāk norādītās procedūras un formalitātes pakalpojumu sniedzējiem ir iespējams veikt ar vienotu kontaktpunktu starpniecību:

- a) visas procedūras un formalitātes, kas vajadzīgas pakalpojumu sniedzēja piekļuvei savām pakalpojumu darbībām, jo īpaši visas deklarācijas, paziņojumi vai pieteikumi, kas vajadzīgi kompetento iestāžu atļaujas saņemšanai, tostarp pieteikumi iekļaušanai reģistrā, uzskaitē vai datubāzē vai reģistrācijai profesionālā organizācijā vai apvienībā;

⁽¹⁾ OV L 134, 30.4.2004., 114. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 2083/2005 (OV L 333, 20.12.2005., 28. lpp.).

⁽²⁾ OV L 77, 14.3.1998., 36. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar 2003. gada Pievienošanās aktu.

⁽³⁾ OV L 65, 14.3.1968., 8. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/58/EK (OV L 221, 4.9.2003., 13. lpp.).

⁽⁴⁾ OV L 395, 30.12.1989., 36. lpp.

- b) jebkuri pieteikumi par atļaujām, kas pakalpojumu sniedzējam vajadzīgas savu pakalpojumu darbību veikšanai.

2. Vienotu kontaktpunktu izveide neskar funkciju un pilnvaru sadalījumu starp iestādēm attiecīgo valstu sistēmās.

7. pants

Tiesības uz informāciju

1. Dalībvalstis nodrošina, ka ar vienoto kontaktpunktu starpniecību pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem ir viegli pieejama šāda informācija:

- a) prasības, ko piemēro pakalpojumu sniedzējiem, kuri veic uzņēmējdarbību to teritorijā, jo īpaši prasības, kas attiecas uz procedūrām un formalitātēm, kuras jāveic, lai piekļūtu pakalpojumu darbībām un tās veiktu;
- b) kompetento iestāžu kontaktinformācija, lai ar tām varētu tieši sazināties, tostarp sīkākas ziņas par iestādēm, kas ir atbildīgas par jautājumiem saistībā ar pakalpojumu darbību veikšanu;
- c) iespējas un nosacījumi, lai piekļūtu pakalpojumu sniedzēju un pakalpojumu publiskajiem reģistriem un datubāzēm;
- d) tiesiskās aizsardzības līdzekļi, kas parasti pieejami domstarpību gadījumā starp kompetentajām iestādēm un pakalpojumu sniedzēju vai pakalpojumu saņēmēju vai starp pakalpojumu sniedzēju un pakalpojumu saņēmēju, vai starp pakalpojumu sniedzējiem;
- e) kontaktinformācija par apvienībām vai organizācijām, kuras nav kompetentās iestādes un kurās pakalpojumu sniedzēji vai pakalpojumu saņēmēji var saņemt praktisku palīdzību.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojumu sniedzēji un pakalpojumu saņēmēji pēc pieprasījuma var saņemt palīdzību no kompetentajām iestādēm informācijas veidā par to, kā parasti interpretēt un piemēro 1. punkta a) apakšpunktā minētās prasības. Attiecīgā gadījumā šādā konsultācijā ietver vienkāršu "soli pa soli" norādi. Informāciju sniedz vienkāršā un saprotamā valodā.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka 1. un 2. punktā minēto informācija un palīdzību sniedz skaidri un nepārprotami, ka tā ir viegli pieejama no attāluma un elektroniski un ka tā tiek regulāri atjaunināta.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka vienotie kontaktpunkti un kompetentās iestādes cik ātri vien iespējams sniedz atbildi uz jebkuru informācijas vai palīdzības pieprasījumu, kā minēts 1. un 2. punktā, un - gadījumos, ja pieprasījums ir kļūdains vai nepamatots - nekavējoties attiecīgi informē iesniedzēju.

5. Dalībvalstis un Komisija veic papildu pasākumus, lai mudinātu vienotos kontaktpunktus šajā pantā paredzēto informāciju darīt pieejamu citās Kopienas valodās. Tas neietekmē dalībvalstu tiesību aktus par valodu lietojumu.

6. Kompetento iestāžu pienākums sniegt palīdzību pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem neuzliek minētajām iestādēm pienākumu sniegt juridiskas konsultācijas konkrētos gadījumos, bet attiecas vienīgi uz vispārīgu informāciju par to, kā parasti interpretēt vai piemēro prasības.

8. pants

Elektroniski veicamas procedūras

1. Dalībvalstis nodrošina, ka visas procedūras un formalitātes saistībā ar piekļuvi pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu var viegli veikt no attāluma un elektroniski attiecīgajā vienotajā kontaktpunktā un ar attiecīgajām kompetentajām iestādēm.

2. Šā panta 1. punkts neattiecas uz telpu apskati, kurās sniedz pakalpojumu, vai iekārtu pārbaudi, ko pakalpojumu sniedzējs izmanto, vai pakalpojumu sniedzēja vai tā atbildīgo darbinieku spēju vai personīgās godprātības faktisku pārbaudi.

3. Komisija saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto procedūru pieņem sīki izstrādātus noteikumus šā panta 1. punkta īstenošanai, lai atvieglinātu informācijas sistēmu savstarpējo izmantojamību un procedūru elektronisku veikšanu dalībvalstu starpā, ņemot vērā Kopienas mērogā izstrādātos kopējos standartus.

III NODAĻA

PAKALPOJUMU SNIEDZĒJU BRĪVĪBA VEIKT UZŅĒMĒJDARBĪBU

1. IEDAĻA

Atļaujas

9. pants

Atļauju sistēmas

1. Dalībvalstis piekļuvei pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai piemēro atļauju sistēmu vienīgi tad, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) atļauju sistēma nav diskriminējoša pret attiecīgo pakalpojuma sniedzēju;
- b) vajadzība pēc atļauju sistēmas ir pamatota ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;

c) izvirzīto mērķi nevar sasniegt ar mazāk ierobežojošu pasākumu palīdzību, jo īpaši tāpēc, ka *a posteriori* pārbaude būtu pārāk vēla, lai būtu patiesi iedarbīga.

2. Šīs direktīvas 39. panta 1. punktā minētajā ziņojumā dalībvalstis raksturo savas atļauju sistēmas un norāda iemeslus, atspoguļojot to saderību ar šā panta 1. punktu.

3. Šo iedaļu nepiemēro tiem atļauju sistēmu aspektiem, ko tieši vai netieši reglamentē citi Kopienas tiesību akti.

10. pants

Nosacījumi atļaujas piešķiršanai

1. Atļauju sistēmas ir balstītas uz kritērijiem, kas liedz kompetentajām iestādēm savas izvērtēšanas tiesības īstenot patvaļīgi.

2. Šā panta 1. punktā minētie kritēriji ir:

- a) nediskriminējoši;
- b) pamatoti ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;
- c) samērīgi ar sabiedrības interesēm;
- d) skaidri un nepārprotami;
- e) objektīvi;
- f) iepriekš publiskoti;
- g) pārredzami un pieejami.

3. Nosacījumi atļaujas piešķiršanai jaunam uzņēmumam nedublē prasības un pārbaudes, kuras ir līdzvērtīgas vai būtībā salīdzināmas pēc to mērķa un kuras pakalpojumu sniedzējam jau piemēro citā dalībvalstī vai tajā pašā dalībvalstī. Šīs direktīvas 28. panta 2. punktā minētie sadarbības punkti un pakalpojumu sniedzējs palīdz kompetentajai iestādei, sniedzot tai visu nepieciešamo informāciju par minētajām prasībām.

4. Atļauja pakalpojumu sniedzējam dod tiesības piekļūt pakalpojumu darbībai vai to veikt visā attiecīgās valsts teritorijā, tostarp izveidojot pārstāvniecības, meitasuzņēmumus, filiāles vai birojus, izņemot gadījumus, kad atļaujas prasības piemērošana katram atsevišķam uzņēmumam vai atļaujas ierobežojums uz atsevišķu teritorijas daļu ir objektīvi pamatots ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm.

5. Atļauju piešķir, tiklīdz atbilstīgā pārbaudē ir konstatēts, ka ir izpildīti atļaujas piešķiršanas nosacījumi.

6. Izņemot gadījumu, kad atļauju piešķir, ikvienu kompetento iestāžu lēmumu, tostarp atļaujas atteikumu vai atsaukšanu, pilnībā pamato, un to var apstrīdēt tiesā vai citās pārsūdzības struktūrās.

7. Šis pants neprasa pārskatīt kompetenču sadalījumu vietējā vai reģionālā līmenī dalībvalstu iestādēs, kas piešķir atļaujas.

11. pants

Atļaujas termiņš

1. Pakalpojumu sniedzējam piešķirtā atļauja nav ar ierobežotu termiņu, izņemot gadījumus, kad:

- a) atļauju pagarina automātiski, vai arī tā ir atkarīga vienīgi no prasību pastāvīgas izpildes;
- b) pieejamo atļauju skaits ir ierobežots, pamatojoties uz sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;

vai

- c) ierobežotu atļaujas termiņu var pamatot ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm.

2. Šā panta 1. punkts neattiecas uz maksimālo termiņu, pirms kura beigām pakalpojumu sniedzējam pēc atļaujas saņemšanas faktiski ir jāsāk sava darbība.

3. Dalībvalstis pieprasa, lai pakalpojumu sniedzējs informē attiecīgo vienoto kontaktpunktu, kā paredzēts 6. pantā, par šādām pārmaiņām:

- a) tādu meitasuzņēmumu izveidi, uz kuru darbību attiecas atļauju sistēma;
- b) pakalpojumu sniedzēja situācijas pārmaiņām, kuru rezultātā atļaujas piešķiršanas nosacījumi vairs netiek izpildīti.

4. Šis pants neskar dalībvalstu tiesības anulēt atļaujas, ja vairs netiek izpildīti atļaujas piešķiršanas nosacījumi.

12. pants

Izvēle starp vairākiem pretendentiem

1. Ja konkrētai darbībai atļauju skaits ir ierobežots pieejamo dabisko resursu vai tehnisko iespēju nepietiekamības dēļ, dalībvalstis potenciālajiem pretendentiem piemēro tādu atlases procedūru, kas pilnībā garantē objektivitāti un pārskatāmību, tostarp jo īpaši atbilstīgu publicitāti par procedūras sākšanu, veikšanu un pabeigšanu.

2. Šā panta 1. punktā minētajos gadījumos atļaujas izsniedz uz piemērotu ierobežotu termiņu, un tās nevar ne automātiski atjaunot, ne arī piešķirt citas priekšrocības pakalpojumu sniedzējam, kura atļaujas termiņš tikko ir beidzies, vai jebkurai citai personai, kurai ir īpašas saiknes ar šo pakalpojumu sniedzēju.

3. Ievērojot šā panta 1. punktu un 9. un 10. pantu, dalībvalstis, paredzot atlases procedūras noteikumus, var ņemt vērā apsvērumus saistībā ar veselības aizsardzību, sociālās politikas mērķiem, darbinieku vai pašnodarbināto personu veselību un drošību, vides aizsardzību, kultūras mantojuma saglabāšanu un citus sevišķi svarīgus iemeslus saistībā ar sabiedrības interesēm atbilstoši Kopienas tiesību aktiem.

13. pants

Atļauju piešķiršanas procedūras

1. Atļauju piešķiršanas procedūras un formalitātes ir skaidras, iepriekš publiskotas, un tās pieteikumu iesniedzējiem garantē, ka to pieteikumus izskatīs objektīvi un taisnīgi.

2. Atļauju piešķiršanas procedūras un formalitātes nav preventīvas, un tās nav nepamatoti sarežģītas, kā arī neaizkavē pakalpojumu sniegšanu. Tās ir viegli pieejamas, un jebkuri izdevumi, kuri pieteikumu iesniedzējiem var rasties saistībā ar pieteikumu, ir pamatoti un samērīgi ar attiecīgo atļauju piešķiršanas procedūru izmaksām un nepārsniedz procedūru izmaksas.

3. Atļauju piešķiršanas procedūras un formalitātes pieteikumu iesniedzējiem garantē, ka to pieteikumus izskatīs pēc iespējas ātri un, jebkurā gadījumā, pieņemamā termiņā, kas iepriekš ir noteikts un publiskots. Šis termiņš sākas vienīgi tad, kad ir iesniegta visa dokumentācija. Ja to attaisno jautājuma sarežģītība, kompetentā iestāde var vienreiz uz ierobežotu laikposmu termiņu pagarināt. Pagarinājumu un tā ilgumu atbilstīgi pamato un dara zināmu pieteikuma iesniedzējam pirms sākotnējā termiņa beigām.

4. Ja atbilstīgi 3. punktam noteiktajā vai pagarinātajā termiņā nav saņemta atbilde, uzskata, ka atļauja ir piešķirta. Tomēr citādu kārtību var piemērot gadījumos, kad tas ir pamatots ar sevišķi svarīgiem iemesliem saistībā ar sabiedrības interesēm, tostarp trešo personu likumīgām interesēm.

5. Visus atļauju pieteikumus apstiprina, cik vien ātri iespējams. Apstiprinājumā norāda:

- a) 3. punktā minēto termiņu;
- b) pieejamos tiesiskās aizsardzības līdzekļus;

c) attiecīgā gadījumā - apliecinājums, ka gadījumā, ja noteiktajā termiņā atbilde nav saņemta, uzskata, ka atļauja ir piešķirta.

6. Ja ir iesniegts nepilnīgs pieteikums, pieteikuma iesniedzēju pēc iespējas ātri informē par vajadzību iesniegt jebkādu papildu dokumentāciju, kā arī par visām iespējamajām sekām attiecībā uz 3. punktā minēto termiņu.

7. Ja pieteikums ir noraidīts tāpēc, ka tas neatbilst prasītajām procedūrām un formalitātēm, pieteikuma iesniedzēju pēc iespējas ātri informē par noraidījumu.

2. IEDAĻA

Neatļautas vai izvērtējamās prasības

14. pants

Neatļautas prasības

Dalībvalstis nedrīkst noteikt, ka piekļuve pakalpojumu darbībai vai tās veikšana attiecīgās dalībvalsts teritorijā ir atkarīga no kāda turpmāk norādītā faktora:

1) diskriminējošas prasības, kas ir tieši vai netieši balstītas uz valstspiederību vai - uzņēmumu gadījumā – juridiskās adreses atrašanās vietu, tostarp jo īpaši:

a) prasības attiecībā uz pakalpojumu sniedzēja, tā darbinieku, personu, kurām pieder kapitāla daļas vai akcijas, vai pakalpojumu sniedzēja vadības vai pārraudzības struktūru locekļu valstspiederību;

b) prasība, ka pakalpojumu sniedzējam, viņa darbiniekiem, personām, kurām pieder kapitāla daļas vai akcijas, vai pakalpojumu sniedzēja vadības vai pārraudzības struktūru locekļiem jābūt attiecīgās teritorijas iedzīvotājiem;

2) aizliegums veikt uzņēmējdarbību vairāk nekā vienā dalībvalstī vai būt ierakstītam reģistros vai profesionālu organizāciju vai apvienību sarakstos vairāk nekā vienā dalībvalstī;

3) ierobežojumi pakalpojumu sniedzēja brīvībai izvēlēties starptautisko vai pakārtoto uzņēmumu, jo īpaši pakalpojumu sniedzēja pienākums izveidot savu galveno uzņēmumu attiecīgās dalībvalsts teritorijā, vai brīvības ierobežojumi izvēlēties starptautisko uzņēmuma veidu – pārstāvniecību, filiāli vai meitasuzņēmumu;

4) savstarpīguma noteikumi ar dalībvalsti, kurā pakalpojumu sniedzējam jau ir uzņēmums, izņemot gadījumus, kad savstarpīguma nosacījumi ir paredzēti Kopienas tiesību aktos enerģētikas jomā;

5) katrā gadījumā individuāli piemērotu saimniecisku pārbaudi, kas par priekšnoteikumu atļaujas piešķiršanai izvirza pierādījumu par saimnieciskās vajadzības vai tirgus pieprasījuma esamību, darbības potenciālās vai pašreizējās saimnieciskās ietekmes izvērtējumu vai darbības piemērotības izvērtējumu saistībā ar ekonomikas plānošanas mērķiem, ko noteikusi kompetentā iestāde; šis aizliegums neattiecas uz plānošanas prasībām, kuras nav saistītas ar ekonomiskiem mērķiem, bet kalpo sevišķi svarīgiem iemesliem saistībā ar sabiedrības interesēm;

6) tieša vai netieša konkurējošo uzņēmumu iesaistīšana atļauju piešķiršanā vai kompetento iestāžu citu lēmumu pieņemšanā, tostarp padomdevējās struktūrās, izņemot profesionālas organizācijas un apvienības vai citas organizācijas, kas rīkojas kā kompetentas iestādes; šis aizliegums neattiecas uz apspriešanos ar organizācijām, piemēram, tirdzniecības palātām vai sociālajiem partneriem, par citiem jautājumiem, kas nav saistīti ar atsevišķiem atļauju pieteikumiem, vai uz apspriešanos ar plašāku sabiedrību;

7) pienākums sniegt finanšu garantiju vai piedalīties tajā, vai iegādāties apdrošināšanas polisi no pakalpojuma sniedzēja vai struktūras, kas veic uzņēmējdarbību attiecīgās dalībvalsts teritorijā. Tas neietekmē dalībvalstu iespējas prasīt apdrošināšanu vai finanšu garantijas kā tādas, kā arī neietekmē prasības par dalību kolektīvā kompensācijas fondā, piemēram, profesionālo struktūru vai organizāciju biedriem;

8) pienākums būt noteiktu laiku iepriekš reģistrētam dalībvalstu reģistros vai noteiktu laiku pirms tam būt veikušam šo darbību attiecīgās dalībvalsts teritorijā.

15. pants

Novērtējamās prasības

1. Dalībvalstis pārbauda, vai saskaņā ar to tiesību sistēmu tiek piemērota kāda no 2. punktā minētajām prasībām, un nodrošina, ka visas šādas prasības atbilst 3. punktā paredzētajiem nosacījumiem. Dalībvalstis pielāgo savus normatīvos vai administratīvos aktus tā, lai tie atbilstu šiem nosacījumiem.

2. Dalībvalstis pārbauda, vai to tiesību sistēmā kā nosacījums, lai atļautu piekļuvi pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu, ir paredzēta atbilstība jebkurai no šādām nediskriminējošām prasībām:

a) kvantitatīvi vai teritoriāli ierobežojumi, jo īpaši tādu ierobežojumu veidā, kas noteikti saistībā ar iedzīvotāju skaitu vai saistībā ar minimālo ģeogrāfisko attālumu starptautiskajiem uzņēmumiem;

b) pakalpojumu sniedzēja pienākums izvēlēties konkrētu juridisku formu;

c) prasības, kas saistītas ar kapitāla daļu vai akciju turēšanu uzņēmumā;

- d) prasības, kas nav saistītas ar jautājumiem, uz ko attiecas Direktīva 2005/36/EK vai kas nav paredzētas citos Kopienas tiesību aktos, un kas konkrētiem pakalpojuma sniedzējiem paredz piekļuvi attiecīgajai pakalpojumu darbībai sakarā ar darbības īpašo veidu;
- e) aizliegums izveidot vairāk nekā vienu uzņēmumu vienas valsts teritorijā;
- f) prasības par minimālo darbinieku skaitu;
- g) fiksēti minimālie un/vai maksimālie tarifi, kas ir jāievēro pakalpojumu sniedzējam;
- h) pakalpojumu sniedzēja pienākums sniegt citus konkrētus pakalpojumus kopā ar tā sniegtajiem pakalpojumiem.

3. Dalībvalstis pārbauda, vai 2. punktā minētās prasības atbilst šādiem nosacījumiem:

- a) nediskriminēšana: prasības nedrīkst ne tieši, ne netieši būt diskriminējošas saistībā ar valstspiederību vai uzņēmumu gadījumā – saistībā ar juridiskās adreses atrašanās vietu;
- b) nepieciešamība: prasībām ir jābūt pamatotām ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;
- c) samērīgums: prasībām ir jābūt piemērotām, lai sasniegtu noteikto mērķi; tās nedrīkst būt augstākas, nekā ir nepieciešams šā mērķa sasniegšanai, un nedrīkst pastāvēt iespēja šīs prasības aizstāt ar citiem mazāk ierobežojošiem pasākumiem, ar kuriem sasniedz to pašu rezultātu.

4. Šā panta 1., 2. un 3. punkts attiecas uz tiesību aktiem vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumu jomā vienīgi tiktāl, ciktāl šo punktu piemērošana juridiski vai faktiski nekavē veikt tiem uzticēto uzdevumu.

5. Šīs direktīvas 39. panta 1. punktā paredzētajā savstarpējā novērtējuma ziņojumā dalībvalstis norāda:

- a) prasības, kuras tās plāno saglabāt, un iemeslus, kāpēc tās uzskata, ka šīs prasības atbilst 3. punktā izklāstītajiem nosacījumiem;
- b) prasības, kuras ir atceltas vai padarītas mazāk ierobežojošas.

6. No 2006. gada 28. decembra dalībvalstis neievieš nevienu tāda veida jaunu prasību, kas minēta 2. punktā, izņemot gadījumus, kad šī prasība atbilst 3. punktā minētajiem nosacījumiem.

7. Dalībvalstis paziņo Komisijai par jebkuriem jauniem normatīvajiem vai administratīvajiem aktiem, kuros ir noteiktas prasības, kā minēts 6. punktā, kā arī šo prasību ieviešanas iemeslus. Komisija attiecīgos noteikumus paziņo pārējām dalībvalstīm. Šāda paziņošana neliedz dalībvalstīm pieņemt attiecīgos noteikumus.

Trīs mēnešos no paziņojuma saņemšanas dienas Komisija pārbauda visu jauno prasību atbilstību Kopienas tiesību aktiem un attiecīgos gadījumos pieņem lēmumu, ar kuru attiecīgajai dalībvalstij pieprasa atteikties no šo prasību pieņemšanas vai atcelt tās.

Paziņojot par valsts tiesību aktu projektiem saskaņā ar Direktīvu 98/34/EK, tiek izpildīts šajā direktīvā noteiktais paziņošanas pienākums.

IV NODAĻA

PAKALPOJUMU BRĪVA APRĪTE

1. IEDAĻA

Pakalpojumu sniegšanas brīvība un ar to saistītas atkāpes

16. pants

Pakalpojumu sniegšanas brīvība

1. Dalībvalstis ievēro pakalpojumu sniedzēju tiesības sniegt pakalpojumus dalībvalstī, kas nav valsts, kurā tie veic uzņēmējdarbību.

Dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumu, tās teritorijā nodrošina brīvu piekļuvi pakalpojumu darbībai un brīvību veikt pakalpojumu darbību.

Dalībvalstis nenosaka, ka - lai attiecīgās dalībvalsts teritorijā piekļūtu pakalpojumu darbībai vai to veiktu - jāizpilda jebkādas prasības, kas neatbilst šādiem principiem:

- a) nediskriminēšana – prasība nedrīkst būt ne tieši, ne netieši diskriminējoša attiecībā uz valstspiederību vai - juridisko personu gadījumā – attiecībā uz dalībvalsti, kurā tās veic uzņēmējdarbību;
- b) nepieciešamība – prasībai jābūt pamatotai ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības, veselības aizsardzības vai vides aizsardzības iemesliem;
- c) samērīgums – prasībai jābūt piemērotai, lai sasniegtu noteikto mērķi, un tā nedrīkst būt augstāka, nekā ir nepieciešams šā mērķa sasniegšanai.

2. Dalībvalstis nedrīkst ierobežot tāda pakalpojumu sniedzēja pakalpojumu sniegšanas brīvību, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, piemērojot jebkuru no šādām prasībām:

- a) pakalpojumu sniedzēja pienākums izveidot uzņēmumu to teritorijā;
- b) pakalpojumu sniedzēja pienākums saņemt atļauju no to kompetentajām iestādēm, tostarp būt iekļautam reģistrā vai reģistrēties profesionālā organizācijā vai apvienībā to teritorijā, izņemot gadījumos, ja to paredz šī direktīva vai citi Kopienas tiesību akti;
- c) aizliegums pakalpojumu sniedzējam izveidot noteikta veida vai formas infrastruktūru to teritorijā, tostarp biroju vai prakses telpas, kas pakalpojumu sniedzējam ir vajadzīgs, lai sniegtu attiecīgos pakalpojumus;
- d) piemērot konkrētas līgumsaistības starp pakalpojumu sniedzēju un pakalpojumu saņēmēju, kas kavē vai ierobežo pašnodarbināto personu sniegt pakalpojumus;
- e) pienākums, ka pakalpojumu sniedzējam jābūt personu apliecinošam dokumentam, ko ir izsniegušas to kompetentās iestādes un kas īpaši attiecas uz pakalpojumu darbības veikšanu;
- f) prasības, kuras ietekmē to iekārtu un materiālu izmantojumu, kas ir sniegtā pakalpojuma neatņemama sastāvdaļa, ja vien tās nav vajadzīgas veselības aizsardzībai un drošībai darbā;
- g) pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumus, kas minēti 19. pantā.

3. Dalībvalstij, uz kuru pārceļas pakalpojumu sniedzējs, nav liegts saskaņā ar 1. punktu noteikt prasības attiecībā uz pakalpojumu darbību, ja tās ir pamatotas ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības, veselības aizsardzības vai vides aizsardzības iemesliem. Minētajai dalībvalstij nav liegts saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem piemērot savus noteikumus nodarbinātības nosacījumiem, tostarp tādus, kas ir noteikti koplīgumos.

4. Līdz 2011. gada 28. decembrim Komisija pēc apspriešanās ar dalībvalstīm un sociālajiem partneriem Kopienas līmenī iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei tādu ziņojumu par šā panta piemērošanu, kurā apsver vajadzību ierosināt saskaņošanas pasākumus pakalpojumu sniegšanas darbībām, uz ko attiecas šī direktīva.

17. pants

Papildu atkāpes no pakalpojumu sniegšanas brīvības

Šīs direktīvas 16. pantu nepiemēro:

- 1) vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumiem, kurus sniedz citā dalībvalstī, tostarp:
 - a) pasta nozarē – pakalpojumiem, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 97/67/EK (1997. gada 15. decembris) par kopīgiem noteikumiem Kopienas pasta pakalpojumu iekšējā tirgus attīstībai un pakalpojumu kvalitātes uzlabošanai ⁽¹⁾;
 - b) elektroenerģijas nozarē – pakalpojumiem, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/54/EK (2003. gada 26. jūnijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu ⁽²⁾;
 - c) gāzes nozarē – pakalpojumiem, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/55/EK (2003. gada 26. jūnijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu ⁽³⁾;
 - d) ūdens sadales, apgādes un attīrīšanas pakalpojumiem;
 - e) atkritumu apstrādei;
- 2) jautājumiem, uz kuriem attiecas Direktīva 96/71/EK;
- 3) jautājumiem, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti ⁽⁴⁾;
- 4) jautājumiem, uz kuriem attiecas Padomes Direktīva 77/249/EEK (1977. gada 22. marts) par pasākumiem, kas palīdz advokātiem sekmīgi īstenot brīvību sniegt pakalpojumus ⁽⁵⁾;

- 5) parādu piedzišanai tiesas ceļā;

⁽¹⁾ OV L 15, 21.1.1998., 14. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1882/2003 (OV L 284, 31.10.2003., 1. lpp.).

⁽²⁾ OV L 176, 15.7.2003., 37. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas lēmumu 2006/653/EK (OV L 270, 29.9.2006., 72. lpp.).

⁽³⁾ OV L 176, 15.7.2003., 57. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1882/2003.

⁽⁵⁾ OV L 78, 26.3.1977., 17. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar 2003. gada Pievienošanās aktu.

6) jautājumiem, uz ko attiecas Direktīvas 2005/36/EK II sadaļa, kā arī prasībām dalībvalstī, kur pakalpojums tiek sniegts, ar kurām paredz, ka konkrētas profesijas pārstāvji drīkst veikt pakalpojumu darbību;

7) jautājumiem, uz kuriem attiecas Regula (EEK) Nr. 1408/71;

8) attiecībā uz administratīvajām formalitātēm, kas saistītas ar personu brīvu pārvietošanos un uzturēšanos - jautājumiem, uz ko attiecas tie noteikumi Direktīvā 2004/38/EK, ar kuriem paredz administratīvās formalitātes, kuras labuma guvējiem ir jāizpilda tās dalībvalsts kompetentajās iestādēs, kur sniedz pakalpojumu;

9) attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri pārceļas uz citu dalībvalsti saistībā ar pakalpojumu sniegšanu - iespējai, ka dalībvalstis pieprasa vīzas vai uzturēšanās atļaujas trešu valstu valstspiederīgajiem, uz ko neattiecas savstarpējas atzīšanas režīms, kurš paredzēts 21. pantā Konvencijā, ar ko īsteno 1985. gada 14. jūnija Šengenas Līgumu par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām⁽¹⁾, vai iespējai noteikt trešu valstu valstspiederīgajiem pienākumu ziņot tās dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kurā tiek sniegts pakalpojums, tiem iebraucot valstī vai pēc iebrukšanas tajā;

10) attiecībā uz atkritumu pārvaldījumiem – jautājumiem, uz kuriem attiecas Padomes Regula (EEK) Nr. 259/93 (1993. gada 1. februāris) par uzraudzību un kontroli attiecībā uz atkritumu pārvaldījumiem Eiropas Kopienā, ieviešanu tajā un izvešanu no tās⁽²⁾;

11) autortiesībām, blakustiesībām un tiesībām, uz ko attiecas Padomes Direktīva 87/54/EEK (1986. gada 16. decembris) par pusvadītāju izstrādājumu topogrāfiju tiesisko aizsardzību⁽³⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 96/9/EK (1996. gada 11. marts) par datubāzu tiesisko aizsardzību⁽⁴⁾, kā arī rūpnieciskā īpašuma tiesībām;

12) aktiem, kuros saskaņā ar tiesību aktiem ir jāiesaista notārs;

13) jautājumiem, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/43/EK (2006. gada 17. maijs) par gada pārskatu un konsolidēto pārskatu obligāto revīziju⁽⁵⁾;

14) tādu transportlīdzekļu reģistrācijai, kas ar izpirkumnomas palīdzību iegādāti citā dalībvalstī;

(1) OV L 239, 22.9.2000., 19. lpp. Konvencijā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1160/2005 (OV L 191, 22.7.2005., 18. lpp.).

(2) OV L 30, 6.2.1993., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 2557/2001 (OV L 349, 31.12.2001., 1. lpp.).

(3) OV L 24, 27.1.1987., 36. lpp.

(4) OV L 77, 27.3.1996., 20. lpp.

(5) OV L 157, 9.6.2006., 87. lpp.

15) noteikumiem, kuri attiecas uz līgumsaistībām un ārpuslīgumiskām saistībām, tostarp līgumu formu, ko reglamentē starptautiskās privāttiesības.

18. pants

Atsevišķas atkāpes

1. Atkāpjoties no 16. panta, un tikai ārkārtas apstākļos dalībvalsts attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, var veikt pasākumus, kas saistīti ar pakalpojumu drošumu.

2. Šā panta 1. punktā paredzētos pasākumus var veikt vienīgi tad, ja ir izpildīta 35. pantā minētā savstarpējās palīdzības procedūra un šādi nosacījumi:

a) attiecīgās valsts noteikumiem, saskaņā ar kuriem pasākums ir veikts, nav piemērota Kopienas saskaņošanas pakalpojumu drošības jomā;

b) pasākumi nodrošina augstāku pakalpojumu saņēmēja aizsardzības līmeni nekā uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts veikts pasākums atbilstīgi šīs dalībvalsts noteikumiem;

c) uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts nav veikusi nekādus pasākumus vai ir veikusi nepietiekamus pasākumus salīdzinājumā ar tiem, kas minēti 35. panta 2. punktā;

d) pasākumi ir samērīgi.

3. Šā panta 1. un 2. punkts neskar noteikumus, kas paredzēti Kopienas tiesību aktos un garantē pakalpojumu sniegšanas brīvību vai pieļauj atkāpes no tās.

2. IEDAĻA

Pakalpojumu saņēmēju tiesības

19. pants

Aizliegti ierobežojumi

Dalībvalstis nedrīkst noteikt pakalpojumu saņēmējam prasības, kuras ierobežo tāda pakalpojumu sniedzēja sniegta pakalpojuma izmantošanu, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, jo īpaši šādas prasības:

a) pienākumu iegūt kompetento iestāžu atļauju vai pienākumu iesniegt tām deklarāciju;

- b) diskriminējošus ierobežojumus attiecībā uz finansiāla atbalsta piešķiršanu sakarā ar to, ka pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, vai sakarā ar pakalpojuma sniegšanas vietu.

20. pants

Nediskriminēšana

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka pakalpojumu saņēmējam nepiemēro diskriminējošas prasības, kuru pamatā ir viņa valstspiederība vai dzīvesvieta.

2. Dalībvalstis nodrošina to, ka tādi vispārīgi nosacījumi piekļuvei pakalpojumam, kurus pakalpojumu sniedzējs ir darījis pieejamus plašai sabiedrībai, neietver diskriminējošus noteikumus, kas saistīti ar pakalpojumu saņēmēja valstspiederību vai dzīvesvietu; tas neizslēdz iespēju paredzēt atšķirības piekļuves nosacījumus, ja šādas atšķirības tieši attaisno objektīvi kritēriji.

21. pants

Palīdzība pakalpojumu saņēmējiem

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka pakalpojumu saņēmēji savā dzīvesvietas dalībvalstī var iegūt šādu informāciju:

- a) vispārīgu informāciju par prasībām, kas piemērojamas citās dalībvalstīs saistībā ar piekļuvi pakalpojumu darbībām un to veikšanu, jo īpaši tādu informāciju, kura saistīta ar patērētāju aizsardzību;
- b) vispārīgu informāciju par tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, kas pieejami strīda gadījumā starp pakalpojuma sniedzēju un pakalpojumu saņēmēju;
- c) kontaktinformāciju par apvienībām un organizācijām, tostarp Eiropas Patērētāju centru tīkla centriem, kuros pakalpojumu sniedzēji vai pakalpojumu saņēmēji var iegūt praktisku palīdzību.

Attiecīgā gadījumā kompetento iestāžu sniegtajā konsultācijā iekļauj vienkāršas "solī pa solim" norādes. Informāciju un palīdzību sniedz skaidri un nepārprotami, un tā ir viegli pieejama no attāluma, arī ar elektroniskajiem sakaru līdzekļiem, un tā tiek atjaunināta.

2. Dalībvalstis var uzticēt atbildību par 1. punktā minēto uzdevumu vienotajiem kontaktpunktiem vai jebkurai citai struktūrai, piemēram, Eiropas Patērētāju centru tīkla centriem, patērētāju apvienībām vai *Euro Info* centriem.

Dalībvalstis paziņo Komisijai norīkoto struktūru nosaukumus un to kontaktinformāciju. Komisija to nosūta visām dalībvalstīm.

3. Lai izpildītu 1. un 2. punktā noteiktās prasības, struktūra, pie kā vērsas pakalpojumu saņēmējs, vajadzības gadījumā sazinās ar iesaistītās dalībvalsts attiecīgo struktūru. Tā prasīto informāciju cik ātri vien iespējams nosūta pieprasījuma iesniedzējai struktūrai, kura, savukārt, nosūta informāciju pakalpojumu saņēmējam. Dalībvalstis nodrošina, ka šīs struktūras sniedz viena otrai savstarpēju palīdzību un veic visus iespējamus pasākumus efektīvai sadarbībai. Dalībvalstis kopā ar Komisiju veic praktiskus pasākumus, kas vajadzīgi 1. punkta īstenošanai.

4. Komisija saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto procedūru pieņem pasākumus šā panta 1., 2. un 3. punkta īstenošanai, precizējot tehniskos mehānismus informācijas apmaiņai starp dažādu dalībvalstu struktūrām un jo īpaši attiecībā uz informācijas sistēmu savstarpējo izmantojamību, ievērojot kopējus standartus.

V NODAĻA

PAKALPOJUMU KVALITĀTE

22. pants

Informācija par pakalpojumu sniedzējiem un to pakalpojumiem

1. Dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojumu sniedzēji dara pieejamu pakalpojumu saņēmējam šādu informāciju:

- a) pakalpojumu sniedzēja nosaukums, tā juridiskais statuss un forma, ģeogrāfiskā adrese, kurā tas veic uzņēmējdarbību, un dati, ar kuru palīdzību ar pakalpojumu sniedzēju var sazināties ātri un tieši, un - attiecīgos gadījumos - elektroniskā veidā;
- b) ja pakalpojumu sniedzējs ir reģistrēts tirdzniecības vai līdzīgā publiskā reģistrā, reģistra nosaukums un pakalpojumu sniedzēja reģistrācijas numurs vai līdzvērtīgi identifikācijas līdzekļi šajā reģistrā;
- c) ja darbībai piemēro atļauju piešķiršanas sistēmu, attiecīgās kompetentās iestādes vai vienotā kontaktpunkta dati;
- d) ja pakalpojumu sniedzējs veic darbību, kurai piemērojams PVN, identifikācijas numurs, kas minēts 22. panta 1. punktā Padomes Sestajā direktīvā 77/388/EEK (1977. gada 17. maijs) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem - Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ OV L 145, 13.6.1977., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2006/18/EK (OV L 51, 22.2.2006., 12. lpp.).

- e) reglamentētu profesiju gadījumā – jebkāda profesionāla organizācija vai līdzīga struktūra, kurā sniedzējs ir reģistrēts, profesionālais nosaukums un dalībvalsts, kurā šis nosaukums piešķirts;
 - f) vispārīgie nosacījumi un klauzulas, ja tādas ir, ko pakalpojuma sniedzējs izmanto;
 - g) pakalpojumu sniedzēja izmantotās līguma klauzulas, ja tādas ir, kas attiecas uz līgumam piemērojamajiem tiesību aktiem un/vai kompetentajām tiesām;
 - h) tiesību aktos nenoteiktas pēcpirkuma garantijas, ja tādas ir;
 - i) pakalpojuma cena, ja to par konkrēto pakalpojuma veidu ir iepriekš noteicis pakalpojuma sniedzējs;
 - j) pakalpojuma galvenās īpašības, ja tas jau nav skaidrs no konkrētās situācijas;
 - k) 23. panta 1. punktā minētās apdrošināšanas vai garantijas un jo īpaši apdrošinātāja vai garantētāja kontaktinformācija un informācija par teritoriālo segumu.
2. Dalībvalstis nodrošina, ka saskaņā ar pakalpojumu sniedzēja izvēli 1. punktā minēto informāciju:
- a) sniedz pakalpojumu sniedzējs pats pēc savas iniciatīvas;
 - b) pakalpojumu saņēmējs var viegli iegūt vietā, kur tiek sniegts pakalpojums vai slēgts līgums;
 - c) pakalpojumu saņēmējs var viegli iegūt elektroniskā veidā, izmantojot pakalpojumu sniedzēja norādītu adresi;
 - d) var atrast visos informācijas dokumentos, ko pakalpojumu sniedzējs iesniedz pakalpojumu saņēmējam un kur detalizēti izklāstīts viņa sniegtais pakalpojums.
3. Dalībvalstis nodrošina, ka pēc pakalpojumu saņēmēja lūguma pakalpojumu sniedzējs nodrošina šādu papildu informāciju:
- a) ja pakalpojuma sniedzējs par konkrēto pakalpojuma veidu nav iepriekš noteicis pakalpojuma cenu - pakalpojuma cena vai, ja nav iespējams nosaukt precīzu cenu, tās aprēķināšanas metode, lai pakalpojumu saņēmējs var to pārbaudīt, vai pietiekami detalizēta tāme;
 - b) attiecībā uz reglamentētajām profesijām - atsauce uz profesionālajiem noteikumiem, kas piemērojami uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalstī, un to, kā tiem piekļūt;
 - c) informācija par to daudznozaru darbībām un partnerībām, kas ir tieši saistītas ar konkrēto pakalpojumu, kā arī par veiktajiem pasākumiem, lai izvairītos no interešu konflikta. Šo informāciju iekļauj visos informācijas dokumentos, kuros pakalpojumu sniedzēji sīki izklāsta savus pakalpojumus;
 - d) visus rīcības kodeksus, kas attiecas uz pakalpojumu sniedzēju, un adresi, kur ar šiem kodeksiem var iepazīties elektroniskā veidā, norādot pieejamās valodu versijas;
 - e) attiecīgi informēt, ja pakalpojuma sniedzējs, uz kuru attiecas rīcības kodekss, ir tādas tirdzniecības apvienības vai profesionālas struktūras biedrs, kurā var griezties strīdu izšķiršanai netiesas ceļā. Pakalpojumu sniedzējs norāda, kā piekļūt detalizētai informācijai par izmantošanas īpašībām un nosacījumiem strīdu izšķiršanai netiesas ceļā.
4. Dalībvalstis nodrošina, ka informāciju, kura pakalpojumu sniedzējam jānodrošina saskaņā ar šo nodaļu, dara pieejamu vai paziņo skaidrā un nepārprotamā veidā un savlaicīgi pirms līguma slēgšanas vai, ja nav rakstiska līguma – pirms pakalpojuma sniegšanas.
5. Prasības par informāciju, kas paredzētas šajā nodaļā, ir noteiktas papildus tām prasībām, kuras jau paredzētas Kopienas tiesību aktos, un tās neliedz dalībvalstīm paredzēt papildu prasības attiecībā uz informāciju, kas piemērojamas pakalpojumu sniedzējiem to teritorijā.
6. Komisija saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto procedūru var noteikt šā panta 1. un 3. punktā minētās informācijas saturu atbilstīgi konkrētu darbību specifiskajam raksturam un precizēt šā panta 2. punkta īstenošanas praktiskos līdzekļus.

23. pants

Profesionālās atbildības apdrošināšana un garantijas

1. Dalībvalstis var nodrošināt, ka pakalpojumu sniedzēji, kuru pakalpojumi pakalpojumu saņēmēja vai trešās personas veselību un drošumu vai pakalpojumu saņēmēja finansiālo drošību pakļauj tiešam un konkrētam riskam, veic profesionālās atbildības apdrošināšanu atbilstīgi riska būtībai un apjomam vai nodrošina garantiju vai līdzīgu pasākumu, kas ir līdzvērtīgs vai būtībā pielīdzināms attiecībā uz tā mērķi.

2. Ja pakalpojuma sniedzējs sāk veikt uzņēmējdarbību dalībvalstu teritorijā, tās nevar prasīt profesionālās atbildības apdrošināšanu vai garantiju no pakalpojuma sniedzēja, ja citā dalībvalstī, kurā pakalpojuma sniedzējs jau veic uzņēmējdarbību, viņam jau ir garantija, kas ir līdzvērtīga vai būtībā pielīdzināma, ņemot vērā tās mērķi un segumu, ko tā nodrošina attiecībā uz apdrošināto risku, apdrošināto summu vai garantijas augstāko robežu un iespējamiem izņēmumiem no seguma. Ja līdzvērtība ir tikai daļēja, dalībvalstis var prasīt papildu garantiju, lai ietvertu tos aspektus, kas vēl nav paredzēti.

Ja dalībvalsts prasa, lai pakalpojumu sniedzējs, kas veic uzņēmējdarbību tās teritorijā, veic profesionālās atbildības apdrošināšanu vai sniedz citu garantiju, tad šī dalībvalsts atzīst par pietiekamu pierādījumu apliecinājumus par šādu apdrošināšanas segumu, ko sniegušas kredītiestādes un apdrošinātāji, kas veic uzņēmējdarbību citās dalībvalstīs.

3. Šā panta 1. un 2. punkts neskar profesionālo apdrošināšanu vai garantijas noteikumus, kas paredzēti citos Kopienas tiesību aktos.

4. Šā panta 1. punkta īstenošanai Komisija saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto regulatīvo procedūru var izveidot to pakalpojumu sarakstu, kuriem ir šā panta 1. punktā minētās iezīmes. Saskaņā ar 40. panta 3. punktā minēto procedūru Komisija arī var pieņemt pasākumus, kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to, izstrādājot kopējus kritērijus, lai šā panta 1. punktā norādītās apdrošināšanas vai garantiju vajadzībām noteiktu, kas ir atbilstīgs riska būtībai un apjomam.

5. Šajā pantā:

— “tiešs un konkrēts risks” ir risks, ko tieši rada pakalpojuma sniegšana;

— “veselība un drošums” attiecībā uz pakalpojumu saņēmēju vai trešo personu ir nāves vai smagu miesas bojājumu novēršana;

— “finansiālā drošība” attiecībā uz pakalpojumu saņēmēju ir būtisku naudas vai īpašuma vērtības zaudējumu novēršana;

— “profesionālās atbildības apdrošināšana” ir apdrošināšana, ko pakalpojumu sniedzējs veic attiecībā uz iespējamo civiltiesisko atbildību pret pakalpojumu saņēmējiem vai attiecīgos gadījumos – trešām personām – saistībā ar pakalpojuma sniegšanu.

24. pants

Komerčiālie paziņojumi, ko sniedz reglamentētās profesijas

1. Dalībvalstis atceļ visus reglamentēto profesiju sniegtu komerciālo paziņojumu aizliegumus.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka reglamentēto profesiju veiktie komerciālie paziņojumi atbilst profesionālajiem noteikumiem un ir saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, jo īpaši tiem, kas attiecas uz profesijas neatkarību, cieņu un godprātību, kā arī dienesta noslēpumu, tādā veidā, kas ir atbilstīgs katras profesijas specifiskajam raksturam. Profesionālie noteikumi par komerciālajiem paziņojumiem ir nediskriminējoši, pamatoti ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm un samērīgi.

25. pants

Daudznozaru darbības

1. Dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojumu sniedzējiem nepieņemro prasības, kas tiem uzliek par pienākumu veikt tikai vienu konkrētu darbību vai kas ierobežo darbību apvienošanu vai to veikšanu partnerībā ar citām darbībām.

Tomēr šādas prasības var noteikt šādiem pakalpojuma sniedzējiem:

a) reglamentēto profesiju pārstāvjiem, ciktāl tas ir attaisnojams, lai garantētu atbilstību profesionālās ētikas un rīcības noteikumiem, kas var atšķirties atkarībā no katras profesijas īpatnībām, un nepieciešams, lai nodrošinātu to neatkarību un objektivitāti;

b) sertifikācijas, akreditācijas, tehniskās uzraudzības, testēšanas vai izmēģinājuma pakalpojumu sniedzējiem, ciktāl tas ir attaisnojams, lai nodrošinātu to neatkarību un objektivitāti.

2. Ja starp 1. punkta a) un b) apakšpunktā minētajiem pakalpojumu sniedzējiem ir atļautas daudznozaru darbības, dalībvalstis nodrošina, ka:

a) tiek novērsti interešu konflikti un konkrētu darbību nesavienojamība;

b) tiek nodrošināta atsevišķām darbībām prasītā neatkarība un objektivitāte;

c) profesionālās ētikas un rīcības noteikumi dažādām darbībām ir savstarpēji savienojami, jo īpaši attiecībā uz dienesta noslēpuma jautājumiem.

3. Šīs direktīvas 39. panta 1. punktā minētajā ziņojumā dalībvalsts norāda, kuriem pakalpojumu sniedzējiem piemēro šā panta 1. punktā paredzētās prasības, šo prasību saturu un iemeslus, kuru dēļ tās uzskata šīs prasības par attaisnotām.

26. pants

Pakalpojumu kvalitātes politika

1. Dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju veic papildu pasākumus, lai mudinātu pakalpojumu sniedzējus rīkoties brīvprātīgi ar mērķi nodrošināt pakalpojumu sniegšanas kvalitāti, jo īpaši, izmantojot kādu no šādām metodēm:

- a) neatkarīgu vai akreditētu struktūru veikta pakalpojumu sniedzēju darbību sertificēšana un novērtēšana;
- b) pašiem savu kvalitātes standartu izveide vai to kvalitātes standartu vai marķējumu pārņemšana, ko izstrādā profesionālas organizācijas Kopienas līmenī.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojumu sniedzēji un pakalpojumu saņēmēji var viegli piekļūt informācijai par konkrētu marķējumu nozīmi un kritērijiem to un citu ar pakalpojumiem saistītu kvalitātes zīmju pielietošanai.

3. Dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju veic papildu pasākumus, lai savā teritorijā mudinātu profesionālas organizācijas, kā arī tirdzniecības palātas, amatnieku apvienības un patērētāju apvienības sadarboties Kopienas līmenī nolūkā veicināt pakalpojumu sniegšanas kvalitāti, jo īpaši, vienkāršojot pakalpojuma sniedzēju lietpratības novērtēšanu.

4. Dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju veic papildu pasākumus, lai veicinātu neatkarīgu novērtējumu, īpaši to, kurus veic patērētāju savienības, attīstību attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas kvalitāti un trūkumiem un jo īpaši salīdzinošo pārbaudi un testēšanas attīstību Kopienas līmenī un rezultātu paziņošanu.

5. Dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju, sekmē neobligātu Eiropas standartu attīstību ar mērķi veicināt to pakalpojumu sadarbību, kurus nodrošina pakalpojumu sniedzēji dažādās dalībvalstīs, pakalpojumu saņēmēja informēšanu un pakalpojumu nodrošināšanas kvalitāti.

27. pants

Domstarpību izšķiršana

1. Dalībvalstis veic vispārīgos vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka pakalpojuma sniedzēji norāda kontaktinformāciju, konkrēti – pasta adresi, faksa numuru vai e-pasta adresi un tālruna numuru, lai visi pakalpojumu saņēmēji, tostarp tie, kuri pastāvīgi dzīvo citā dalībvalstī, var nosūtīt sūdzību vai lūgumu pēc informācijas par sniegto pakalpojumu. Pakalpojumu sniedzēji iesniedz savu juridisko adresi, ja tā neatbilst viņu korespondences adresei.

Dalībvalstis veic vajadzīgos vispārīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka pakalpojuma sniedzēji atsaucas uz pirmajā daļā minētajām sūdzībām pēc iespējas īsākā laikposmā, un dara visu iespējamo, lai rastu apmierinošus risinājumus.

2. Dalībvalstis veic vispārīgos vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka pakalpojuma sniedzējiem ir jāpierāda atbilstība šajā direktīvā noteiktajām prasībām, kas attiecas uz informācijas nodrošināšanu, kā arī to, ka šī informācija ir pareiza.

3. Ja tiesas nolēmuma izpildei ir vajadzīga finanšu garantija, dalībvalstis atzīst līdzvērtīgas garantijas, ko noformē kredīties-tāde vai apdrošinātājs, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī. Šādām kredīties-tādēm jābūt saņēmušām atļauju dalībvalstī saskaņā ar Direktīvu 2006/48/EK, un šādiem apdrošinātājiem – attiecīgi, saskaņā ar Padomes Pirmo direktīvu 73/239/EEK (1973. gada 24. jūlijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz uzņēmējdarbības sākšanu un veikšanu tiešās apdrošināšanas nozarē, kas nav dzīvības apdrošināšana ⁽¹⁾, un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/83/EK (2002. gada 5. novembris) par dzīvības apdrošināšanu ⁽²⁾.

4. Dalībvalstis veic vispārīgos vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka pakalpojumu sniedzēji, uz kuriem attiecas rīcības kodekss, vai kas ir tādas tirdzniecības apvienības vai profesionālas organizācijas biedri, kurā var griezties strīdu izšķiršanai ārpus tiesas ceļā, attiecīgi informē par to pakalpojumu saņēmēju un min šo faktu jebkurā dokumentā, kurā sīki izklāstīti to pakalpojumi, norādot, kā piekļūt sīki izstrādātai informācijai par šādu mehānismu un tā izmantošanas nosacījumiem.

VI NODAĻA

ADMINISTRATĪVĀ SADARBĪBA

28. pants

Savstarpējā palīdzība – vispārīgi pienākumi

1. Dalībvalstis sniedz viena otrai savstarpēju palīdzību un veic pasākumus, lai efektīvi sadarbotos un nodrošinātu pakalpojumu sniedzēju un to sniegto pakalpojumu uzraudzību.

2. Šīs nodaļas mērķiem dalībvalstis izraugās vienu vai vairākus sadarbības punktus, kuru kontaktinformāciju paziņo pārējām dalībvalstīm un Komisijai. Komisija publisko un regulāri atjaunina sadarbības punktu sarakstu.

⁽¹⁾ OV L 228, 16.8.1973., 3. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/68/EK (OV L 323, 9.12.2005., 1. lpp.).

⁽²⁾ OV L 345, 19.12.2002., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/68/EK.

3. Lūgumi pēc informācijas, kā arī lūgumi veikt pārbaudes, apskates un izmeklēšanas saskaņā ar šīs nodaļas noteikumiem ir attiecīgi pamatoti, jo īpaši, norādot lūguma iemeslu. Sniegto informāciju izmanto tikai saistībā ar lietu, kuras dēļ to pieprasīja.

4. Saņēmušas no citas dalībvalsts kompetentajām iestādēm lūgumu pēc palīdzības, dalībvalsts nodrošina, ka pakalpojumu sniedzēji, kuri veic uzņēmējdarbību to teritorijā, sniedz to kompetentajām iestādēm visu informāciju, kas nepieciešama, lai varētu uzraudzīt to darbības saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

5. Gadījumā, ja rodas grūtības izpildīt lūgumu pēc informācijas vai veikt pārbaudes, apskates vai izmeklēšanas, attiecīgā dalībvalsts ātri informē lūguma iesniedzēju dalībvalsti, lai rastu risinājumu.

6. Dalībvalsts sniedz citu dalībvalstu vai Komisijas lūgto informāciju elektroniskā veidā un iespējami īsā laikā.

7. Dalībvalsts nodrošina, ka reģistrus, kuros ir iekļauti pakalpojumu sniedzēji un kurus var izmantot kompetentās iestādes to teritorijā, saskaņā ar tiem pašiem nosacījumiem var izmantot arī citu dalībvalstu līdzvērtīgas kompetentās iestādes.

8. Dalībvalsts sniedz Komisijai informāciju par gadījumiem, kad citas dalībvalsts nepilda pienākumu sniegt savstarpēju palīdzību. Vajadzības gadījumā Komisija veic piemērotus pasākumus, tostarp Līguma 226. pantā paredzētus pasākumus, lai nodrošinātu, ka attiecīgā dalībvalsts pilda savu pienākumu sniegt savstarpēju palīdzību. Komisija periodiski informē dalībvalsti par to, kā darbojas noteikumi par savstarpējo palīdzību.

29. pants

Savstarpēja palīdzība – vispārīgi uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts pienākumi

1. Attiecībā uz pakalpojumu sniedzējiem, kas sniedz pakalpojumus citā dalībvalstī, uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts sniedz informāciju par pakalpojumu sniedzējiem, kas tajā veic uzņēmējdarbību, ja to lūdz cita dalībvalsts, un jo īpaši dod apstiprinājumu, ka pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību tās teritorijā un, cik tai zināms, neveic savas darbības, pārkāpjot likumu.

2. Uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts veic pārbaudes, apskates un izmeklēšanas, ko lūdz cita dalībvalsts, un informē to par rezultātiem un attiecīgā gadījumā – par veiktajiem pasākumiem. To darot, kompetentās iestādes rīkojas, nepārkāpjot pilnvaras, ko tām piešķirusi to dalībvalsts. Kompetentās iestādes var

nolemt par piemērotākajiem pasākumiem, kas veicami katrā konkrētā gadījumā, lai izpildītu citas dalībvalsts lūgumu.

3. Uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts, ieguvusi faktisku informāciju par tāda pakalpojumu sniedzēja, kas veic uzņēmējdarbību tās teritorijā un sniedz pakalpojumus citās dalībvalstīs, jebkādu rīcību vai konkrētām darbībām, kuras, cik tai zināms, varētu radīt nopietnu kaitējumu cilvēku veselībai vai drošumam vai videi, pēc iespējas īsākā laikposmā informē visas citas dalībvalsts un Komisiju.

30. pants

Uzraudzība, ko veic uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts, ja pakalpojumu sniedzējs uz laiku pārceļas uz citu dalībvalsti

1. Attiecībā uz gadījumiem, kas nav ietverti 31. panta 1. punktā, uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts nodrošina, ka tās prasību izpildi uzrauga atbilstīgi uzraudzības pilnvarām, kas paredzētas valsts tiesību aktos, īpaši ar uzraudzības pasākumu palīdzību pakalpojumu sniedzēja uzņēmējdarbības veikšanas vietā.

2. Uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts nevar atturēties no uzraudzības vai īstenošanas pasākumu veikšanas savā teritorijā, pamatojoties uz to, ka pakalpojumi ir sniegti vai kaitējums radīts citā dalībvalstī.

3. Šā panta 1. punktā paredzētais pienākums nenozīmē, ka uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalstij ir jāveic faktiskas pārbaudes un kontroles tās dalībvalsts teritorijā, kurā pakalpojums tiek sniegts. Pēc uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts iestāžu lūguma šādas pārbaudes un kontroles saskaņā ar 31. pantu veic tās dalībvalsts iestādes, kurā pakalpojumu sniedzējs uz laiku veic darbību.

31. pants

Tās dalībvalsts veikta uzraudzība, kurā sniedz pakalpojumu, ja pakalpojumu sniedzējs uz laiku pārceļas

1. Attiecībā uz valsts prasībām, kuras var noteikt saskaņā ar 16. vai 17. pantu, dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumu, ir atbildīga par pakalpojumu sniedzēja darbības uzraudzību savā teritorijā. Atbilstoši Kopienas tiesību aktiem dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumu:

a) veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka pakalpojumu sniedzējs ievēro prasības attiecībā uz piekļuvi pakalpojumu darbībai un tās veikšanu;

- b) veic pārbaudes, apskates un izmeklēšanas, kas vajadzīgs, lai uzraudzītu sniegto pakalpojumu.

2. Attiecībā uz prasībām, kas nav 1. punktā minētās prasības, ja pakalpojumu sniedzējs uz laiku pārceļas uz citu dalībvalsti, lai, neveicot tajā uzņēmējdarbību, tur sniegtu pakalpojumu, šīs dalībvalsts kompetentās iestādes piedalās pakalpojumu sniedzēja uzraudzīšanā saskaņā ar 3. un 4. punktu.

3. Pēc uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts lūguma tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kurā sniedz pakalpojumu, veic visas pārbaudes, apskates un izmeklēšanas, kas vajadzīgas, lai nodrošinātu efektīvu uzraudzību, ko veic uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts. To darot, kompetentās iestādes rīkojas, nepārkāpjot pilnvaras, ko tām piešķirusi to dalībvalsts. Kompetentās iestādes var lemt par piemērotākajiem pasākumiem, kas veicami katrā konkrētā gadījumā, lai izpildītu uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts lūgumu.

4. Tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kurā sniedz pakalpojumu, pēc savas iniciatīvas var veikt pārbaudes, apskates un izmeklēšanas uz vietas, ja šīs pārbaudes, apskates un izmeklēšanas nav diskriminējošas, nav pamatotas ar to, ka pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, un ir samērīgas.

32. pants

Brīdinājuma mehānisms

1. Ja dalībvalstij ir kļuvis zināms par nopietnām īpašām darbībām vai apstākļiem, kas attiecas uz pakalpojumu darbību un kas varētu radīt nopietnu kaitējumu cilvēku veselībai vai drošumam vai videi tās teritorijā vai citas dalībvalsts teritorijā, pirmā minētā dalībvalsts iespējami īsākā laikā informē uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsti, citas attiecīgās dalībvalstis un Komisiju.

2. Komisija veicina Eiropas dalībvalstu iestāžu tīkla darbību un piedalās tajā, lai īstenotu 1. punktu.

3. Komisija saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto procedūru pieņem un regulāri atjaunina sīki izstrādātus noteikumus attiecībā uz šā panta 2. punktā minētā tīkla pārvaldību.

33. pants

Informācija par pakalpojumu sniedzēju labo reputāciju

1. Dalībvalstis pēc citas dalībvalsts kompetentās iestādes lūguma saskaņā ar šo valsts tiesību aktiem sniedz informāciju par tādiem disciplināriem vai administratīviem pasākumiem vai kriminālām sankcijām un lēmumiem attiecībā uz maksātnespēju vai bankrotu, kas saistīts ar krāpšanu, kurus pieņēmušas šīs dalībvalsts kompetentās iestādes attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju

un kuri tieši attiecas uz pakalpojuma sniedzēja lietpratību vai profesionālo uzticamību. Dalībvalsts, kura sniedz informāciju, informē par to pakalpojumu sniedzēju.

Prasībai, kas izteikta saskaņā ar pirmo daļu, jābūt atbilstīgi pamatotai, īpaši attiecībā uz informācijas pieprasījuma iemesliem.

2. Šā panta 1. punktā minētās sankcijas un pasākumus var paziņot vienīgi tad, ja ir pieņemts galīgais lēmums. Attiecībā uz citiem 1. punktā minētiem izpildāmiem lēmumiem, dalībvalsts, kas sniedz informāciju, norāda, vai konkrētais lēmums ir galīgs un vai attiecībā uz to ir iesniegta apelācija, un ja ir, attiecīgajai dalībvalstij jānorāda datums, kad gaidāms apelācijas lēmums.

Šī dalībvalsts arī izklāsta valsts tiesību aktu noteikumus, saskaņā ar kuriem pakalpojumu sniedzējs ticis atzīts par vainīgu vai sodīts.

3. Šā panta 1. un 2. punkta īstenošanai jāatbilst noteikumiem par personas datu aizsardzību un to personu tiesībām, kas atzītas par vainīgām vai sodītas attiecīgajās dalībvalstīs, tostarp, ja to veikušas profesionālas organizācijas. Visa attiecīgā informācija, kas ir publiska, ir brīvi pieejama patērētājiem.

34. pants

Papildu pasākumi

1. Komisija, sadarbojoties ar dalībvalstīm, izveido elektronisku sistēmu informācijas apmaiņai starp dalībvalstīm, ņemot vērā pašreizējās informācijas sistēmas.

2. Dalībvalstis ar Komisijas palīdzību veic papildu pasākumus, lai atvieglotu to ierēdņu apmaiņu, kas atbild par savstarpējās palīdzības īstenošanu, un šo ierēdņu apmācību, tostarp valodu un datorapmācību.

3. Komisija izvērtē nepieciešamību izveidot daudzgadīgu programmu, lai organizētu atbilstošu ierēdņu apmaiņu un apmācību.

35. pants

Savstarpēja palīdzība atsevišķu atkāpju gadījumos

1. Ja dalībvalsts vēlas veikt pasākumus saskaņā ar 18. pantu, piemēro šā panta 2. līdz 6. punktā noteikto procedūru, neskarot tiesvedību, tostarp pirmstiesas procesus un darbības, ko veic saistībā ar kriminālizmeklēšanu.

2. Šā panta 1. punktā minētā dalībvalsts lūdz uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsti veikt pasākumus attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju, nodrošinot visu attiecīgo informāciju par pakalpojumu un lietas apstākļiem.

Uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts iespējami īsā laikposmā noskaidro, vai pakalpojumu sniedzējs darbojas saskaņā ar likumu, un pārbauda faktus, kas ir lūguma pamatā. Tā iespējami īsā laikposmā informē lūguma iesniedzēju dalībvalsti par veiktajiem vai paredzētajiem pasākumiem vai attiecīgā gadījumā – par iemesliem, kāpēc tā nav veikusi nekādus pasākumus.

3. Pēc uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts paziņojuma, kā noteikts 2. punkta otrajā daļā, lūguma iesniedzēja dalībvalsts paziņo Komisijai un uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalstij par ieceri veikt pasākumus, norādot šādu informāciju:

- a) iemeslus, kas tai ļauj uzskatīt, ka uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts veiktie vai iecerētie pasākumi ir nepiemēroti;
- b) iemeslus, kas tai ļauj uzskatīt, ka tās iecerētie pasākumi atbilst 18. pantā paredzētajiem nosacījumiem.

4. Pasākumus nedrīkst veikt ātrāk kā piecpadsmit darba dienas pēc 3. punktā noteiktās paziņošanas datuma.

5. Neskarot iespēju, ka lūguma iesniedzēja valsts var veikt attiecīgos pasākumus pēc 4. punktā noteiktā termiņa beigām, Komisija iespējami īsā laikposmā pārbauda paziņoto pasākumu atbilstību Kopienas tiesību aktiem.

Ja Komisija konstatē, ka pasākums neatbilst Kopienas tiesību aktiem, tā steidzami pieņem lēmumu, kurā tā pieprasa, lai attiecīgā dalībvalsts atturas no ierosināto pasākumu veikšanas vai steigšus izbeidz attiecīgos pasākumus.

6. Steidzamā gadījumā dalībvalsts, kas plāno veikt pasākumu, var atkāpties no 2., 3. un 4. punkta. Šādos gadījumos par pasākumiem iespējami īsā laikposmā paziņo Komisijai un uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalstij, norādot iemeslus, kas ļauj dalībvalstij uzskatīt, ka jārikojas steidzami.

36. pants

Īstenošanas pasākumi

Saskaņā ar 40. panta 3. punktā minēto procedūru Komisija pieņem īstenošanas pasākumus, kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs nodaļas elementus, papildinot to, nosakot 28. un 35. pantā paredzētos termiņus. Saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto

procedūru Komisija arī pieņem praktisko kārtību informācijas elektroniskai apmaiņai starp dalībvalstīm un jo īpaši savstarpējas izmantojamības noteikumus attiecībā uz informācijas sistēmām.

VII NODAĻA

KONVERĢENCES PROGRAMMA

37. pants

Rīcības kodeksi Kopienas līmenī

1. Dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju veic papildu pasākumus, lai mudinātu jo īpaši profesionālās struktūras, organizācijas un apvienības izstrādāt tādas rīcības kodeksus Kopienas līmenī, kuru mērķis ir veicināt pakalpojumu sniegšanu vai to, ka pakalpojumu sniedzēji veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī atbilstīgi Kopienas tiesību aktiem.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka 1. punktā minētie rīcības kodeksi ir pieejami no attāluma elektroniskā veidā.

38. pants

Papildu saskaņošana

Komisija līdz 2010. gada 28. decembrim izvērtē iespēju iesniegt priekšlikumus tiesību aktu saskaņošanai šādos jautājumos:

- a) piekļuve parādu piedziņas darbībām tiesas ceļā;
- b) privātie drošības pakalpojumi un skaidras naudas un dārglietu transportēšana.

39. pants

Savstarpēja novērtēšana

1. Vēlākais līdz 2009. gada 28. decembrim dalībvalstis iesniedz Komisijai ziņojumu, kurā ietverta informācija, kas paredzēta šādos noteikumos:

- a) 9. panta 2. punktā par atļauju piešķiršanas sistēmām;
- b) 15. panta 5. punktā par prasībām, kas jāizvērtē;
- c) 25. panta 3. punktā par daudznozaru darbībām.

2. Komisija pārsūta 1. punktā paredzētos ziņojumus dalībvalstīm, kuras sešos mēnešos pēc saņemšanas iesniedz savus apsvērumus par katru ziņojumu. Tajā pašā termiņā Komisija apspriežas ar ieinteresētajām personām par šiem ziņojumiem.

3. Komisija iesniedz ziņojumus un dalībvalstu piezīmes 40. panta 1. punktā minētajai komitejai, un tā var izteikt apsvērumus.

4. Ņemot vērā 2. un 3. punktā minētos apsvērumus, Komisija, vēlākais, līdz 2010. gada 28. decembrī iesniedz kopsavilkuma ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei, vajadzības gadījumā pievienojot priekšlikumus papildu ierosmēm.

5. Vēlākais, līdz 2009. gada 28. decembrim dalībvalstis iesniedz Komisijai ziņojumu par valsts prasībām, uz kuru piemērošanu varētu attiecināt 16. panta 1. punkta trešo daļu un 16. panta 3. punkta pirmo teikumu, norādot iemeslus, kāpēc tās uzskata, ka šo prasību piemērošana atbilst kritērijiem, kas minēti 16. panta 1. punkta trešajā daļā un 16. panta 3. punkta pirmajā teikumā.

Pēc tam dalībvalstis pārsūta Komisijai jebkādas izmaiņas to prasībās, tostarp minētās jaunās prasības, kā arī to iemeslu.

Komisija nosūtītos noteikumus dara zināmus pārējām dalībvalstīm. Šāda nosūtīšana neattur dalībvalstis no attiecīgo noteikumu pieņemšanas. Komisija reizi gadā sniedz analīzi un orientējošus norādījumus par minēto prasību piemērošanu saistībā ar šo direktīvu.

40. pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz komiteja.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu. Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā paredzētais termiņš ir trīs mēneši.

3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

41. pants

Pārskatīšanas klauzula

Komisija līdz 2011. gada 28. decembrim un pēc tam reizi trīs gados iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei visaptverošu ziņojumu par šīs direktīvas piemērošanu. Ziņojumā saskaņā ar 16. panta 4. punktu aplūko jo īpaši 16. panta piemērošanu. Tajā

izskata ar vajadzību veikt papildu pasākumus saistībā ar jautājumiem, kas nav ietverti šīs direktīvas piemērošanas jomā. Ziņojumam vajadzības gadījumā pievieno priekšlikumus par šīs direktīvas grozījumiem, lai pabeigtu iekšējā pakalpojumu tirgus izveidi.

42. pants

Direktīvas 98/27/EK grozījumi

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 98/27/EK (1998. gada 19. maijs) par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību ⁽¹⁾ pielikumam pievieno šādu punktu:

“13. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV L 376, 27.12.2006., 36. lpp.)”.

43. pants

Personas datu aizsardzība

Šīs direktīvas īstenošanā un piemērošanā, jo īpaši uzraudzības noteikumos, ievēro noteikumus par personas datu aizsardzību, kas paredzēti Direktīvās 95/46/EK un 2002/58/EK.

VIII NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

44. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2009. gada 28. decembrim izpildītu šīs direktīvas prasības.

Dalībvalstis tūlīt Komisijai dara zināmu šo noteikumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu, vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsauces.

⁽¹⁾ OV L 166, 11.6.1998., 51. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/29/EK.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

46. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

45. pants

Strasbūrā, 2006. gada 12. decembrī.

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

Eiropas Parlamenta vārdā –

priekšsēdētājs

J. BORRELL FONTELLES

Padomes vārdā –

priekšsēdētājs

M. PEKKARINEN
